

Θ (29)

ΝΕΑ ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
Ν. ΚΑΤΣΙΚΑ—Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ—Δ. ΑΡΚΟΥΔΕΑ—Κ. ΚΡΑΛΙΟΥ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γ' ΤΑΞΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΟΝ. & ΒΑΣ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

6(29)

Ν. ΚΑΤΣΙΚΑ - Κ. ΚΡΑΛΙΟΥ

55

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Διά τήν Γ' τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΙΟΝ. & ΒΑΣ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 38 (ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ 10)

ΑΘΗΝΑΙ

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τῶν συγγραφέων

Μαρία

Χάρης Μερκούρης

Μαρίου

~~Μερκούρης~~

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Η ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ.

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου

Πρὶν γίνῃ ἡ γῆ κι' ὄλος ὁ κόσμος, σὲ ὄλο αὐτὸ τὸ ἀπέραν-
το χάος, ποὺ βλέπουμε τὸν ἥλιο νὰ λάμπῃ τὴν ἡμέρα καὶ τὸ
φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια τὴ νύχτα, δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Ἀπολύ-
τως τίποτε! Παντοῦ σκοτάδι, σιωπὴ, νέκρα. Μονάχα ὑπῆρχε
ὁ προαιώνιος Θεὸς μας.

Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον σὲ ἕξι μέρες μὲ μόνο τὸ
λόγον του.

Στὴν ἀρχὴ ἔκαμε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ εἶπε νὰ γίνῃ
τὸ φῶς. Ἀμέσως μιὰ γλυκεῖα λάμψι φώτισε παντοῦ. Ἔτσι ξε-
χώρισε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ἔπειτα ἔκαμε τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ στόλισε
μὲ τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ἀστέρια.

Ἔπειτα ἐφάνῃ ἡ γῆ καὶ τὴν χώρισε σὲ ξηρὰ καὶ σὲ θάλασ-
σα. Ἐπάνω στὴν ξηρὰ εἶπε καὶ βλάστησαν τὰ χόρτα, τὰ δέν-
δρα καὶ ὄλα τὰ φυτὰ καὶ γεννήθηκαν ὄλα τὰ ζῶα. Στὴ θάλασ-
σα πάλι ἔγιναν τὰ ψάρια καὶ τὰ ἄλλα θαλασσινὰ ζῶα.

Τὴν ἕκτη ἡμέρα ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ὠρίσε κύριον
σὲ ὄλα τὰ πλάσματά του. Πῆρε χῶμα ἀπὸ τὴν γῆ, ἔκαμε πηλὸ
καὶ τὸν ἐπλασε. Ἔπειτα φύσηξε μέσα του ζωὴ καὶ τοῦ ἔδωσε
νοῦ νὰ γνωρίζῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ. Τὸν ἔκαμε ἐλεύθερον νὰ
κάνῃ ὅ,τι θέλει καὶ τὸν ἐπροίκισε μὲ τὴν δύναμιν νὰ μπορῇ νὰ
γίνῃ τέλειος καὶ νὰ ἐξουσιάζῃ ὄλα τὰ ἄλλα δημιουργήματα
τῆς γῆς.

Τὸ ἔργον του ἐτελείωσε σὲ ἕξι μέρες καὶ τὴν ἑβδόμη ἡμέρα
ἀναπαύθηκε.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός. γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς·
καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, τὸ δὲ σκότος ἐκάλεσε
νύκτα». (Γενεσ. Α΄)

2. Οἱ πρωτόπλαστοι στὸν Παράδεισο

Τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ὠνόμασε ὁ Θεὸς Ἄδὰμ καὶ τὸν ἔβαλε μέσα στὸν Παράδεισο. Ὁ Παράδεισος ἦταν ἕνας μεγάλος καὶ ὠραιότατος κήπος, μὲ ἄφθονα νερὰ καὶ ὠραῖα ἄνθη καὶ μὲ δέντρα καρποφόρα κάθε εἴδους. Πουλᾶκια κελαδοῦσαν γλυκὰ στὰ μυρωμένα δέντρα, κι' ὄλα τὰ ζῶα χαρούμενα ἔβοσκαν στ' ἀνθισμένα καὶ δροσερὰ λειβάδια του. Τὸν ὠραῖο αὐτὸ κήπο ὠρίσε ὁ Θεὸς γιὰ κατοικία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ἄδὰμ ὅμως ἦταν μονάχος στὸν Παράδεισο, Εἶδε λοιπὸν ὁ Θεός, ὅτι δὲν εἶναι καλὸ νὰ μένη ὁ ἄνθρωπος μονάχος καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἔχη ἕνα ὁμοίό του γιὰ σύντροφο καὶ βοηθὸ στὸ βίό του. Γιὰ τοῦτο τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν ὁ Ἄδὰμ πῆρε μιὰ πλευρά του καὶ ἔπλασε τὴ γυναῖκα. Ἡ πρώτη γυναῖκα ὠνομάστηκε Εὕα. Ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὕα, ἐπειδὴ εἶναι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποὺ ἔπλασε ὁ Θεός, ὠνομάστηκαν πρωτόπλαστοι.

3. Ἡ παρακοὴ τῶν πρωτοπλάστων

Ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὕα ζοῦσαν πολὺ εὐτυχισμένοι στὸν Παράδεισο: Εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ καλλιεργοῦν αὐτὸν καὶ νὰ τρῶνε κάθε εἶδους καρπούς. Μονάχα ἀπὸ τὸν καρπὸ ἑνὸς δέντρου, ποὺ ἦταν στὴ μέση τοῦ Παραδείσου καὶ λεγόταν δέντρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοὺς εἶχε ἀπαγορέψει ὁ Θεός νὰ φᾶνε, γιατί ἂν ἔτρωγαν, θὰ πέθαιναν.

Ὁ Διάβολος ὅμως ἐφθόνησε τοὺς πρωτοπλάστους γιὰ τὴν εὐτυχία τους αὐτὴ καὶ ἀποφάσισε νὰ τοὺς ξεγελάσῃ νὰ παρακούσουν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Γίνηκε λοιπὸν φίδι καὶ ἀνέβηκε ἔπάνω στὸ δέντρο τῆς γνώσεως.

Μιὰ ἡμέρα ποὺ ἡ Εὕα βρισκόταν κοντὰ στὸ ἀπαγορευμένο δέντρο, εἶδε τὸ φίδι, τὸ ὁποῖο τὴν ἐρώτησε, ἂν ἀλήθεια τοὺς ἀπαγόρευσε ὁ Θεός νὰ φᾶνε ἀπ' τὸν καρπὸ τοῦ δέντρου ἐκείνου. Ἡ Εὕα ἀπάντησε, ὅτι ὁ Θεός τοὺς, τὸ εἶχε ἀπαγορέψει καὶ ὅτι, ἂν ἔτρωγαν, θὰ πέθαιναν.

«Δὲν θὰ πεθάνετε» τῆς ἀπάντησε τὸ φίδι. «Ἄλλ' ὁ Θεός

γνωρίζει, ὅτι ἂν φᾶτε ἀπὸ αὐτὸ τὸν καρπὸ, θὰ γίνετε καὶ σεῖς θεοί· γι' αὐτὸ σᾶς τὸ ἀπαγόρευσε».

Ἡ Εὐα πίστεψε στὰ λόγια τοῦ φιδιοῦ, ἄπλωσε τὸ χέρι της, ἔκοψε ἕναν καρπὸ καὶ τὸν ἔφαγε. Ἔπειτα φώναξε τὸν Ἀδὰμ καὶ τοῦ ἔδωσε κι' αὐτοῦ καὶ ἔφαγε.

Ἔτσι παρέβησαν καὶ οἱ δύο τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως ὅμως κατάλαβαν τὴν ἁμαρτία ποῦ ἔκαμαν καὶ φοβισμένοι ἐκρύφτηκαν.

4. Ὁ Θεὸς διώχνει τοὺς πρωτοπλάστους ἀπὸ τὸν Παράδεισο

Ὁ Θεὸς ποῦ ὅλα τὰ βλέπει καὶ ὅλα τὰ γνωρίζει, ἐφώνησε τὸν Ἀδὰμ: «Ἀδὰμ, Ἀδὰμ. Ποῦ εἶσαι;».—«Ἄκουσα τὴ φωνή

Ὁ Θεὸς διώχνει τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐα ἀπὸ τὸν Παράδεισο

Σου Κύριε», ἀπάντησε ὁ Ἀδὰμ «καὶ ἐφοβήθηκα».—«Καὶ γιατί ἐφοβήθηκες;» ἐρωτᾷ ὁ Θεός. «Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν καρπὸ τὸν ἀπαγορευμένο;»—«Δέν φταίω ἐγώ», ἀπάντησε ὁ Ἀδὰμ φοβισμένος· «μὲ γέλασε ἡ γυναίκα ποῦ μοῦ ἔδωσες, ἡ Εὐα».

Κατόπιν ὁ Θεὸς εἶπε στὴν Εὐα :

«Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό ;» Καὶ ἐκείνη ἀπάντησε : — «Τὸ φίδι μὲ γέλασε καὶ ἔφαγα».

Τότε ὁ δίκαιος Θεὸς ὠργίσθηκε καὶ τοὺς καταράστηκε. Καταράστηκε τὸ φίδι νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιὰ γιὰ πάντα καὶ τὴν Εὐα νὰ γεννᾷ μὲ πόνους τὰ παιδιὰ της. Τελευταῖα καταράστηκε τὸν Ἀδὰμ μὲ κόπο καὶ ἰδρώτα νὰ βγάζη τὸ ψωμί του ὥσπου νὰ πεθάνη καὶ νὰ ξαναγίνη χῶμα. Ἐπειτα ἔστειλε ἕναν ἄγγελο, ὁ ὁποῖος ἔδωξε τοὺς πρωτοπλάστους ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα πολλὰς φορές θυμόνταν τί εὐτυχισμένοι ἦταν μέσα στὸν Παράδεισο κι' ἐκλαιαν ἀπαρηγόρητα.

«Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος». (Ρωμ. ΣΤ' 23).

5. Ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἀβελ

Οἱ πρωτόπλαστοι ἔχασαν τὴν πρώτη τους εὐτυχία· κόποι καὶ μόχθοι καὶ θλίψεις ἐπίκραινεν τὴν ζωὴ τους.

Ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐα γεννήθηκαν δύο παιδιά, ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἀβελ. Ὁ Κάϊν ἦταν γεωργὸς καὶ ὁ Ἀβελ βοσκὸς τῶν προβάτων. Ὁ Κάϊν ἦταν κακὸς καὶ φθονερός, ἐνῶ ὁ Ἀβελ ἦταν εὐσεβὴς καὶ καλός. Ὄταν μιὰ μέρα προσέφεραν θυσία στὸ Θεό, ὁ Θεὸς δέχθηκε τὴν θυσία τοῦ Ἀβελ καὶ ὁ καπνὸς τοῦ θυσιαστηρίου του ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανό. Τὴν θυσία τοῦ κακοῦ Κάϊν δὲν δέχθηκε ὁ Θεὸς καὶ ὁ καπνὸς τοῦ θυσιαστηρίου του διασκορπιζόταν, σὰν νὰ φυσοῦσε ἄνεμος. Ὁ Κάϊν δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ τὸν ἀδελφὸ του ποῦ ἦταν καλός καὶ τὸν ἀγαποῦσε ὁ Θεός. Τὸν μισοῦσε πολὺ καὶ τὸν ζήλευε. Μία ἡμέρα ποῦ ἦταν ἔξω στὰ χωράφια, τὸν σκότωσε. Τὸ ἔγκλημα ἦταν μεγάλο. Γι' αὐτὸ ὁ δίκαιος Θεὸς τὸν καταράστηκε νὰ γυρίζῃ στὶς ἐρημιὰς τῆς γῆς καὶ σὲ τόπους ξένους, δίχως νὰ βρῖσκη ἡσυχία πουθενά.

«Βδελύσσειται Κύριος ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον». (Ψαλμ. ε').

6) Ὁ κατακλυσμὸς

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ μετὰ ἀπὸ τὸν φόνο τοῦ Κάιν ἐγέννησαν τὸν Σ ἠ θ. Ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Σ ἠ θ καὶ τοῦ Κάιν γεννήθηκαν καὶ ἄλλα, κ' ἔτσι πολλαπλασιάσθηκαν μὲ τὸν καιρὸ οἱ ἄνθρωποι.

Ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Κάιν ἀπλώθηκε ἡ κακία στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἄρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὸν Θεὸ καὶ τὸ θέλημά του καὶ νὰ κάνουν πολλές ἁμαρτίες. Ὁ Θεὸς πολλές φορές συμβούλεψε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ κάνουν τὸ θέλημά του, ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν τὸν ἄκουγαν, Τότε ἀποφάσισε νὰ κἀν κατακλυσμὸ καὶ νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Μεταξὺ τῶν κακῶν ἀνθρώπων ἦταν καὶ ἓνας καλὸς καὶ εὐσεβής, ὁ Ν ῶ ε.

Αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειά του θέλησε ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ. Τὸν διέταξε λοιπὸν νὰ φτιάσῃ μιὰ μεγάλη κιβωτὸ ἀπὸ ξύλο γερὸ καὶ νὰ τὴν ἀλείψῃ ἀπ' ἔξω καλὰ μὲ πίσσα, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ πλέῃ ἀπάνω στὰ νερά, ὅπως τὰ πλοῖα.

Ὁ Νῶε ἔφτιασε τὴν κιβωτό, ἔβαλε δὲ μέσα σ' αὐτή, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, τὴν οἰκογένειά του, δηλαδὴ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του Σ ἠ μ, Χ ἄ μ καὶ Ἰ ἄ φ ε θ, μαζί μὲ τὶς γυναῖκες τους. Ἔβαλε ἀκόμα καὶ ἓνα ζευγάρι ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τρόφιμα γιὰ πολλές ἡμέρες. Τελευταῖος μπῆκε κ' αὐτός.

Ἄρχισε τότε νὰ βρέχῃ ἀδιάκοπα σαράντα ἡμέρες καὶ σαράντα νύχτες. Τὰ νερά πλημμύρισαν σ' ὅλη τὴ γῆ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχαν στὰ ψηλότερα μέρη γιὰ νὰ σωθοῦν· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἔφταναν τὰ νερά, τὰ ὁποῖα σιγά-σιγά σκέπασαν καὶ τὰ ψηλότερα σπίτια καὶ τὶς κορυφές τῶν βουνῶν. Ἔτσι ὅλοι, ἄνθρωποι καὶ ζῶα, ἐπνίγηκαν καὶ, σὲ σαράντα ἡμέρες, ζωὴ δὲν ἔμεινε στὴ γῆ.

Οἱ μόνοι ποὺ σώθηκαν ἦταν ὁ Νῶε καὶ ὅλα ὅσα ἦταν μέσα στὴν κιβωτό.

Ἡ κιβωτὸς ἔπλεε ἀπάνω στὰ νερά, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα, ὥσπου σταμάτησε ἡ βροχὴ καὶ τότε κάθησε σ' ἓνα ψηλὸ βουνὸ τῆς Ἀρμενίας, τὸ Ἄ ρ α ρ ἄ τ. Τότε ὁ Νῶε, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἕως ποῦ εἶχαν κατεβῆ τὰ νερά, ἔφησε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴν κι-

βωτό ένας κόρακας. Αὐτὸς ὅμως δὲν ξαναγύρισε, γιατί ἔβρισκε πτώματα γιὰ νὰ τρώγῃ. Ἐπειτα ἔστειλε ἕνα περιστέρι, ἀλλ' αὐτὸ ἐγύρισε ἀμέσως, γιατί δὲν ἔβρισκε δέντρο νὰ σταθῇ.

Ἐπειτα ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες ξανάστειλε πάλι τὸ περιστέρι

Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε

κι' αὐτὸ ἐγύρισε κρατῶντας στὸ ράμφος του ἕνα κλωνάρι ἐλιάς, δεῖγμα ὅτι τὰ νερά κατέβηκαν χαμηλότερα ἀπὸ τὰ δέντρα. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἄλλες ἑπτὰ ἡμέρες ἔστειλε πάλι τὸ περιστέρι, ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲ γύρισε στὴν κιβωτό. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβε ὁ Νῶε ὅτι ἡ γῆ δὲν σκεπαζόταν πιά ἀπ' τὰ νερά καὶ βγήκε μετὰ τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ τὴν

κιβωτό, ἀφοῦ πρῶτα ἄφησε ἐλεύθερα ὅλα τὰ ζῶα ποὺ εἶχε μέσα σ' αὐτήν.

Ἀμέσως κατόπιν φώναξε τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του, ἔχτισαν ἕνα θυσιαστήριον, ἐπρόσφεραν θυσία στὸ Θεὸ καὶ τὸν εὐχαρίστησαν ποὺ τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ. Ὁ Θεὸς ἐδέχτηκε τὴ θυσία τους καὶ τοὺς εὐλόγησε. Τοὺς ὑποσχέθηκε ἀκόμη πὼς δὲν θὰ ξανακάμῃ πιά κατακλυσμὸ στὸν κόσμον κ' ἔδωσε γιὰ σημάδι τὸ οὐράνιο τόξον.

«Σωτηρία τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου. Οἱ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται». (Ψαλμ. λστ').

7. Ὁ Πύργος Βαβέλ

Τὰ παιδιὰ τοῦ Νῶε, ὁ Σὴμ, ὁ Χάμ καὶ ὁ Ἰάφεθ, ἔκαμαν ἄλλα παιδιὰ καὶ ἔτσι ἄρχισαν πάλι νὰ πληθαίνουν οἱ ἄνθρωποι στὴν γῆ. Στὴν ἀρχὴ ἐζοῦσαν ὅλοι ἐκεῖ κοντὰ στὸ Ἀραράτ.

Ἐπέρασαν ὅμως πολλὰ χρόνια, καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ μένουν ὅλοι μαζί στὸν ἴδιον τόπον, ἀποφάσισαν νὰ χωριστοῦν καὶ νὰ κατοικήσουν σὲ διάφορους τόπους.

Προτού όμως χωριστούν έσκέφτηκαν, για να δοξαστούν, να χτίσουν ένα πύργο μεγάλο και ψηλό έως τόν ουράνό. 'Ο Θεός όμως έτιμώρησε τήν υπερηφάνειά τους. 'Ενώ εκείνοι έχτιζαν και μιλούσαν στην άρχή τήν ίδια γλώσσα, τούς ανακάτεψε τς

Πύργος Βαβέλ

γλώσσες και δέν μπορούσαν να συνεννοούνται μεταξύ τους. Γι' αυτό αναγκάστηκαν ν' αφήσουν τόν πύργο άτέλειωτο και να διασκορπιστούν σε διάφορα μέρη τής γής.

Οί απόγονοι του Χάμ πήγαν στην 'Αφρική, οί απόγονοι του Σήμ πήγαν στην 'Ασία και οί απόγονοι του 'Ιάφεθ πήγαν και έμειναν στην Εύρώπη.

'Ο πύργος αυτός ώνομάστηκε Β α β έ λ, δηλαδή πύργος που συγχίστηκαν οί γλώσσες τών ανθρώπων. 'Από τότε οί άνθρωποι μιλούν διάφορες γλώσσες.

«'Εάν μή Κύριος οίκοδομήση οίκον, εις μάτην έκοπίασαν οί οίκοδομούντες». (Ψαλμ. ρκστ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ὁ Ἀβραάμ

Ἔστερα ἀπὸ τὸν κατακλυσμό, οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν πάλιν ἀλημονοῦν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ νὰ γίνωνται ἄδικοι καὶ ἀσεβεῖς. Ἡ ἁμαρτία πλήθαινε καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐλάτρευαν γὰρ Θεὸ τὰ εἰδῶλα, δηλαδὴ τὸν ἥλιο, τὴν σελήνην, τὰ ζῶα καὶ τὰ ἄλλα κτίσματα.

Σὲ μιὰ πόλι ὅμως τῆς Μεσοποταμίας, τὴν Χαρράν, ἐξοῦσε ἓνας πολὺ δίκαιος καὶ εὐσεβὴς ἄνθρωπος, ποὺ λεγόταν Ἀβραάμ. Μιὰ ἡμέρα παρουσιάστηκε ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ παράγγειλε ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ πάῃ σὲ μιὰ χώρα ποὺ ὠνομαζόταν Χαναάν. Τῇ χώρᾳ αὐτῇ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τοῦ χάριση ὀλόκληρη καὶ θὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐλογία του, θὰ τὸν κάμῃ δὲ ἀρχηγὸ ὀλόκληρου λαοῦ, ἂν μείνῃ πιστὸς στὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἀπὸ τῆ γενεᾶ αὐτῇ τοῦ Ἀβραάμ ἐγεννήθηκε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ Ἀβραάμ ἄκουσε πρόθυμα στὸ Θεὸ καὶ ἀφοῦ πῆρε τὴ γυναῖκα του Σάρρα καὶ τὸν ἀνηψιὸ του Λῶτ, ἦρθε καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Χαναάν. J

2. Ὁ Λῶτ χωρίζεται ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ

Στὸ μέρος ὅπου ἔστησε τὶς σκηνές τους ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Λῶτ, δὲν ὑπῆρχε ἀρκετὴ βοσκή γιὰ τὰ ποιμνιά τους καὶ οἱ βοσκοὶ τοῦ Ἀβραάμ ἐφιλονικοῦσαν μὲ τοὺς βοσκούς τοῦ Λῶτ. Τότε ὁ Ἀβραάμ, ἐπειδὴ δὲν ἀγαποῦσε τὶς φιλονικίες, εἶπε στὸ Λῶτ ὅτι τὸ καλῦτερο ἦταν νὰ χωρίσουν τὶς βοσκές τῶν ποιμνίων τους. Ἔδωσε λοιπὸν τὸ παράδειγμα πρῶτος καὶ τὸν ἄφησε νὰ διαλέξῃ αὐτὸς σὲ ποιά χώρα ἤθελε νὰ πάῃ. Ὁ Λῶτ ἐδιάλεξε γιὰ κατοικία του τὴν εὐφορὴ καὶ ὠραία χώρα ποὺ εἶ-

ναι κοντά στον Ἰορδάνη ποταμό. Ἐκεῖ κοντά ἦταν δυό μεγάλες καὶ πλούσιες πόλεις, τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα. Ὁ Ἀβραὰμ τότε πῆγε καὶ ἔστησε τὶς σκηνές του κοντὰ στὴ χώρα Χεβρών.

3. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα

Στὸ μέρος ποὺ ἐδιάλεξε ὁ Λῶτ, οἱ ἄνθρωποι ἦταν πολὺ ἄσεβεις καὶ ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Ὁ Λῶτ φεύγει ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα

Εἰδοποίησε λοιπὸν μὲ ἓνα ἄγγελό του τὸν Λῶτ νὰ πάρῃ τὴν οἰκογένειά του καὶ τὰ ποίμνιά του καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν καταραμένο ἐκεῖνο τόπο, χωρὶς νὰ γυρίσουν πίσω τους γιὰ νὰ ἴδουν τὴν καταστροφή.

Ὁ Λῶτ ὑπάκουσε καὶ ἀνεχώρησε ἀμέσως. Τότε ὁ Θεὸς ἔριψε φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κατέστρεψε τὰ Σόδομα καὶ Γό-

μορα και τούς άσεβείς κατοίκους τους. Ἡ γυναίκα όμως τοῦ Λώτ, καθώς ἔφευγαν, ἔλησμόνησε τὴν παραγγελία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ περιέργεια ἐκοίταξε πίσω της γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν καταστροφή. Ὁ Θεὸς όμως τὴν ἐτιμώρησε γιὰ τὴν παρακοή καὶ τὴν περιέργειά της καὶ τὴν ἔκαμε στήλη ἀπὸ ἀλάτι.

«Φλόξ κατέφλεξεν ἁμαρτωλοῦς». (Ψαλμ. ρε').

4. Ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρρα ζοῦσαν εὐτυχισμένοι, γιὰτι ἀγαποῦσαν τὸ Θεὸ καὶ εἶχαν τὴν εὐλογία του. Ἀπόκτησαν πολλὰ ποίμνια καὶ πλοῦτη καὶ ὁ Ἀβραάμ εἶχε μεγάλη ὑπόληψι καὶ δύναμι στὴ Χαναάν. Ἐγέρασαν όμως, χωρὶς νὰ ἀποχτήσουν παιδί καὶ τοῦτο μονάχα τούς ἔκανε νὰ λυποῦνται. Γι' αὐτὸ διαρκῶς παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ παιδί. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκλησί τους, γιὰτι ἦταν καλοὶ καὶ εὐσεβεῖς, καὶ ἡ Σάρρα ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἐγέννησε ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Ὁ Ἀβραάμ ἐχάρηκε πολὺ καὶ τὸ ὠνόμασε Ἰσαάκ.

Τὸν Ἰσαάκ ἐπειδὴ ἦταν μονάκριβος καὶ καλός, οἱ γονεῖς του τὸν ἀγαποῦσαν πάρα πολὺ. Μία ἡμέρα ὁ Θεός, γιὰ νὰ δακιμάσῃ τὴν πίστι τοῦ Ἀβραάμ, τὸν ἐφώναξε καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ μαζί του τὸ παιδί του καὶ ν' ἀνεβῆ σὲ ἓνα βουνὸ καὶ ἐκεῖ νὰ τὸ θυσιάσῃ. Ὁ Ἀβραάμ λυπήθηκε πολὺ, ἀλλὰ ὑπάκουσε ἀμέσως καὶ πῆρε τὸν Ἰσαάκ καὶ ἀνέβηκαν στὸν τόπο ποῦ ὄρισε ὁ Θεὸς γιὰ τὴν θυσία.

Ἐκεῖ ἔσχισε ξύλα καὶ ἔβαλε ἐπάνω τὸ παιδί του γιὰ νὰ τὸ θυσιάσῃ! Ἐνῶ όμως σήκωνε τὸ μαχαίρι, ἄκουσε ἓναν ἄγγελο ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ τοῦ λέῃ: «Ἀβραάμ, Ἀβραάμ, μὴ πειράξῃς τὸ παιδί· ὁ Θεὸς εἶδε πόσο πιστὸς εἶσαι!!»

Ὁ Ἀβραάμ κατάχλωμος καὶ γεμάτος συγκίνησι, σήκωσε τὸ βλέμμα καὶ εἶδε ἐκεῖ κοντὰ δεμένο ἓνα κριάρι. Τρέχει ἀμέσως, τὸ ἀρπάζει καὶ τὸ θυσιάζει ἀντὶ γιὰ τὸ παιδί του. Ὑστερα εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ καὶ γύρισε χαρούμενος μὲ τὸν Ἰσαάκ στὸ σπίτι του.

«Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ὑπομένει πειρασμόν». (Ἰακ. α').

5. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ

Ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια. Ἡ Σάρρα πέθανε καὶ ὁ Ἀβραάμ τὴν ἔθαψε στὴ Χεβρών.

Εἶχε πιά γεράσει ὁ Ἀβραάμ, καὶ, ἐπειδὴ καταλάβαινε πὼς θὰ πεθάνη, ἀποφάσισε νὰ παντρέψῃ τὸ ἀγαπημένο παιδί του Ἰσαάκ. Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν πιστότερο ὑπηρέτη του, τὸν Ἐλιέζερ, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ πάῃ στὴν πατρίδα

Ἡ Ρεβέκκα προσφέρει νερὸ στὸν Ἐλιέζερ

του, τὴν Μεσοποταμία, καὶ νὰ διαλέξῃ μιὰ καλὴ καὶ εὐσεβῆ νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ. Ὁ Ἐλιέζερ πῆρε δέκα καμήλες, τίς ἐφόρτωσε μὲ πλούσια δῶρα καὶ ἔφυγε. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας πορεία ἔφθασε στὴ Χαρράν τῆς Μεσοποταμίας, ὅπου ἔμεινε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀβραάμ.

Ἐξω ἀπὸ τὴ Χαρράν ἦταν ἓνα πηγάδι πὺ πῆγαιναν τὰ κορίτσια γιὰ νερὸ. Ὁ Ἐλιέζερ σταμάτησε ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ ποτίσῃ τίς καμήλες του. Πρῶτα προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ βρῇ καλὴ σύζυγο γιὰ τὸν Ἰσαάκ.

Δὲν εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα καὶ ἔρχεται στὸ πηγάδι ἄμορφη κόρη μὲ τὸ σταμνὶ της. Τὸ γέμισε καὶ ἔτοιμαζόταν ν

φύγη. Τότε ὁ Ἐλιέζερ τὴν πλησιάζει καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δώσῃ λίγο νερὸ νὰ πιῇ. Ἐκείνη μὲ μεγάλη προθυμία καὶ σ' αὐτὸν ἔδωσε νὰ πιῇ καὶ τὶς καμῆλες τοῦ ἐπότισε.

Ὁ Ἐλιέζερ θαύμασε τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν προθυμία τῆς κόρης καὶ τῆς χάρισε πολὺτιμα δῶρα. Ἐπειτα τὴν ἐρώτησε τί-νος κόρη εἶναι καὶ ἂν ἔχουν τόπο στὸ σπίτι τους νὰ μείνῃ τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Τὸ κορίτσι μὲ προθυμία ἀπάντησε ὅτι ἦταν κόρη τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀβραάμ καὶ ὅτι στὸ σπίτι τους εἶχαν τόπο νὰ μείνῃ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ καμῆλες του.

Ὁ Ἐλιέζερ τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἡ Ρεβέκκα—αὐτὸ ἦ-ταν τὸ ὄνομά της—ἔτρεξε καὶ ἔφερε τὸν ἀδελφὸ της Λάβαν καὶ ὠδήγησαν τὸν Ἐλιέζερ στὸ πατρικὸ τους σπίτι, ὅπου τὸν φιλοξένησαν τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Ὁ Ἐλιέζερ ἀφοῦ ἀναπαύτηκε, φανέρωσε στὸν πατέρα τῆς Ρεβέκκας καὶ στὸ Λάβαν γιὰ ποῖο σκοπὸ εἶχε ἔλθει στὴ Μεσο-ποταμία. Τοὺς εἶπε πῶς προσευχήθηκε, πῶς γνώρισε στὸ πη-γάδι τῆ Ρεβέκκα καὶ ὅλοι τότε κατάλαβαν ὅτι ὅσα ἔγιναν ἦταν θέλημα Θεοῦ. Δέχθηκαν τότε νὰ γίνῃ ἡ Ρεβέκκα σύζυγος τοῦ Ἰσαάκ καὶ ὅλοι εὐχαρίστησαν τὸν Θεό.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἐλιέζερ, ἀφοῦ ἔδωσε στὸν πατέρα καὶ τὴν οἰκογένεια τῆς Ρεβέκκας τὰ πλούσια δῶρα, ποῦ ἔφερε μαζί του, πῆρε μὲ τὴν εὐχὴ τῶν γονέων τῆς τὴν Ρεβέκκα καὶ ξεκί-νησε γιὰ τὴ Χαναάν.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰσαάκ μὲ μεγάλη χαρὰ ὑποδέχτηκαν τὴ Ρεβέκκα, τὴν ὠδήγησαν μὲ τιμὴ στὸ σπίτι τους καὶ ἔτσι ἡ Ρε-βέκκα ἔγινε σύζυγος τοῦ Ἰσαάκ.

Ὁ Ἀβραάμ ἔζησε εὐτυχισμένος πολλὰ χρόνια ἀκόμη. Πέ-θανε πολὺ γέρος σὲ ἡλικία 175 χρονῶν.

«Εὐλογία πατρός στηρίζει οἴκους τέκνων, κατάρα δὲ μητρός ἐκριβοῖ θεμέλια». (Σιρ. γ').

6. Ἰακώβ καὶ Ἡσαῦ

Ὁ Ἰσαάκ καὶ ἡ Ρεβέκκα ἔκαμαν δύο παιδιά δίδυμα, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ. Ὁ Ἡσαῦ γεννήθηκε πρῶτος καὶ γι' αὐτὸ εἶχε τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτοτόκου, δηλαδή, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πατρι-

κου σπιτιοῦ. Τὸν Ἡσαῦ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ὁ Ἰσαάκ γιατί ἦταν κυνηγὸς καὶ τοῦ ἔφερνε τακτικά κυνήγι. Ὁ Ἰακώβ εὐχαριστεῖτο νὰ μένη στὸ σπίτι καὶ νὰ βοηθῆ τὴ μητέρα του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Ρεβέκκα τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἡσαῦ.

Μία ἡμέρα ὁ Ἡσαῦ γύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγι κουρασμένος καὶ εἶδε τὸν ἀδελφό του νὰ μαγειρεύη φακές. Ἐπειδὴ ἐπεινοῦσε πολὺ, τοῦ ζήτησε νὰ φάη. Ὁ Ἰακώβ ὅμως τοῦ εἶπε, ὅτι τότε μονάχα θὰ τοῦ δώση, ὅταν τοῦ παραχώρησῃ τὰ πρωτοτόκια. Ὁ Ἡσαῦ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ λαίμαργος, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν πείνα του καὶ παραχώρησε τὰ πρωτοτόκια εἰς τὸν Ἰακώβ γιὰ ἓνα πιάτο μὲ φακές!

7. Ὁ Ἰσαάκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ

Ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια καὶ ὁ Ἰσαάκ ἐγέρασε πολὺ. Δὲν ἔβλεπε καθόλου. Αἰσθανόταν ὅτι ἐπλησίαζε ὁ καιρὸς νὰ πεθάνῃ καὶ θέλησε νὰ εὐλογήσῃ τὸν Ἡσαῦ. Τὸν κάλεσε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε νὰ τοῦ φέρῃ ἓνα καλὸ κυνήγι, νὰ τοῦ τὸ μαγειρέψῃ ὅπως τοῦ ἀρέσῃ, γιὰ νὰ φάῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐλογία του πρὶν πεθάνῃ.

Ὁ Ἡσαῦ ἄκουσε τὸν πατέρα του καὶ πῆγε στὰ χωράφια γιὰ νὰ κυνηγήσῃ. Ἡ Ρεβέκκα ὅμως ἐπειδὴ ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία ὁ Ἰακώβ, τὸν φώναξε καὶ τοῦ εἶπε νὰ σφάξῃ δύο τρυφερά κατσίκια, νὰ τὰ μαγειρέψῃ καλὰ καὶ νὰ τὰ προσφέρῃ στὸν τυφλὸ πατέρα του καὶ νὰ πάρῃ αὐτὸς τὴν εὐλογία. Ἐπειδὴ ὁ Ἰακώβ δὲν εἶχε τρίχες στὸ δέρμα, ὅπως ὁ Ἡσαῦ καὶ ἴσως νὰ τὸν καταλάβαινε ἂν τὸν ψηλαφοῦσε ὁ πατέρας του, ἡ Ρεβέκκα τοῦ σκέπασε τὰ χέρια καὶ τὸ λαμὸ μὲ τὸ δέρμα τῶν κατσικιῶν.

Ἔτσι ὁ Ἰακώβ, ἀφοῦ φόρεσε πρῶτα τὰ καλὰ ροῦχα τοῦ Ἡσαῦ, πῆρε τὰ φαγητὰ ποὺ τοῦ μαγειρέψε ἡ μητέρα του καὶ τὰ ἔφερε στὸν πατέρα του. Ὁ Ἰσαάκ, ἀπόρησε πῶς γύρισε ὁ Ἡσαῦ τόσο γρήγορα ἀπὸ τὸ κυνήγι. Ἡ ἀπορία του ἐγίνε μεγαλύτερη, ὅταν ἄκουσε ὅτι ἡ φωνὴ ποὺ μιλοῦσε δὲν ἔμοιαζε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Ἡσαῦ, ἀλλὰ μὲ τοῦ Ἰακώβ. Γι' αὐτὸ πιάνει τὰ χέρια τοῦ Ἰακώβ, τὰ ψηλαφίζει καὶ καταλαβαίνει ὅτι εἶναι τρι-

χωτά, ὅπως τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ. «Τὰ χέρια εἶναι τοῦ Ἡσαῦ, ἡ φωνὴ ὅμως τοῦ Ἰακώβ», εἶπε. Ὡστόσο ἔφαγε καὶ εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἔφθασε καὶ ὁ Ἡσαῦ ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ

Τὰ χέρια εἶναι τοῦ Ἡσαῦ, ἡ φωνὴ ὅμως τοῦ Ἰακώβ...

ἀφοῦ ἐτοίμασε φαγητό, τὸ ἔφερε στὸν πατέρα του. Τότε ὁ Ἰσα-
ὰκ κατάλαβε ὅτι ὁ Ἰακώβ τὸν ἀπάτησε καὶ πῆρε τὴν εὐλογία
καὶ λυπήθηκε· γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ ὅμως παραπονεμένο τὸν
Ἡσαῦ, τὸν εὐλόγησε καὶ αὐτόν. ✕

«Πάντα ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕ-
τω καὶ ἡμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς». (Ματθ. ζ').

8. Ἡ φυγή καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ

Ὁ Ἡσαῦ, ὅταν εἶδε τὴν ἀπάτη πού τοῦ ἔκαμε ὁ ἀδελφός του, θύμωσε πολὺ καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἡ Ρεβέκα τότε ἔδιωξε τὸν Ἰακώβ κρυφὰ καὶ τὸν ἔστειλε στὴν Μεσοποταμία, ὅπου ἔμενε ὁ ἀδελφός του Λάβαν, ὥσπου νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ Ἡσαῦ.

Ὁ Ἰακώβ μὲ λύπη βαθειὰ ἀποχώριστηκε ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους του γυνεὺς καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀνεχώρησε. Ἐβάδισε ἀρκετὰ. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος καὶ τὸ ταξίδι ἐπικίνδυνο. Συλλογίστηκε τὴν ἁμαρτία πού ἔκαμε νὰ ξεγελάσῃ τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πρωτοτόκια τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ μετενόησε. Ὑστερα ἀπὸ λίγο νύχτωσε καὶ ἄρχισε νὰ φοβάται. Κουρασμένος καθὼς ἦταν, θέλησε νὰ κοιμηθῇ. Προσευχήθηκε τότε στὸ

Τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰακώβ

Θεὸ καὶ ζήτησε συγχώρησι γιὰ τὴν ἁμαρτία του. Ἐπειτα ἔβαλε γιὰ προσκέφαλο μιὰ πέτρα καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε.

Παράδοξο ὄνειρο εἶδε τότε: μιὰ σκάλα ἦταν δίπλα του, τόσο μεγάλη, πού στηριζόταν στὴ γῆ καὶ ἡ κορφή της ἔφτανε στὸν οὐρανό, στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ἄγγελοι ἀναρίθμητοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν σ' αὐτή. Τότε ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸν οὐρανὸ πού τοῦ ἔλεγε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ πατέρα σου Ἰσαάκ. Μὴ φοβᾶσαι, γιατί πάντα θά εἶμαι μαζί σου καὶ θά σέ προστατεύω. Τὸν τόπο αὐτὸ πού κοιμᾶσαι θά δώσω σέ σένα καὶ στοὺς ἀπογόνους σου καὶ θά πληθύνω τὴ γενιά σου σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας. Ἀπὸ τὴ γενιά σου θά πάρουν τὴν εὐλογία μου ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς».

Ὁ Ἰακώβ ξύπνησε τότε τρομαγμένος καὶ κατάλαβε πὼς ὁ Θεὸς εἶναι παρὼν σ' ὅλα τὰ μέρη καὶ ὄχι στὴν πατρίδα του μόνο. Ἐπῆρε λοιπὸν θάρρος. Σκέφθηκε ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος πού εἶδε τὸ ὄνειρο, ἦταν ἅγιος καὶ ἔκαμε τὴν προσευχή του στὸ Θεὸ καὶ ὑποσχέθηκε, ὅτι ἅμα γυρίσῃ μὲ τὸ καλὸ ἀπὸ τὴ Μεσοποταμία, νὰ χτίσῃ στὸν τόπο ἐκεῖνο θυσιαστήριον. Ἐσημάδεψε μάλιστα τὴν πέτρα πού εἶχε ὡς προσκέφαλο καὶ πρωτῆ-πρωτῆ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Ἐάν καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μεθ' ἐμοῦ εἶ. (Ψαλμ. κβ').

9) Ὁ Ἰακώβ κοντὰ στὸ Λάβαν

Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἔφτασε στὴ Μεσοποταμία, πῆγε στὸ θεῖο τὸ Λάβαν. Αὐτὸς τὸν ἔβαλε νὰ βόσκη τὰ πρόβατά του. Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε ἀρκετὰ χρόνια κοντὰ στὸ Λάβαν κ' ἔπειτα, ὅπως τὸν εἶχε συμβουλέψῃ ἡ μητέρα του, ζήτησε ἀπὸ τὸ θεῖο του νὰ τοῦ δώσῃ γυναῖκα τὴν κόρη του Ραχήλ. Ὁ Λάβαν τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ τὴν δώσῃ, ἀλλὰ νὰ τοῦ δουλέψῃ πρῶτα ἑπτὰ χρόνια, βόσκοντας τὰ πρόβατά του. Ὁ Ἰακώβ ἐδέχθηκε καὶ ἐργάστηκε πρόθυμα καὶ πιστὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια. Ὁ Λάβαν ὅμως ξεγέλασε τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ ἔδωσε ἀντὶ γιὰ τὴ Ραχήλ, τὴ μεγαλύτερη κόρη του, τὴ Λεία, πού δὲν ἦταν ὁμορφὴ σὰν τὴ Ραχήλ. Ὁ Ἰακώβ ἐκατάλαβε τὴν ἀπάτη, ἀλλὰ ἦταν

πιὰ ἀργά, καί γιὰ νὰ πάρη τὴ Ραχήλ πού ἤθελε, ὑποχρεώθηκε νὰ δουλέψῃ ἄλλα ἑπτὰ χρόνια κοντὰ στὸ Λάβαν.

Ἔτσι ἐτιμωρήθη γιὰ τὴν ἀπάτη πού ἔκαμε στὸν πατέρα του καὶ πῆρε τὰ πρωτοτόκια τοῦ ἀδελφοῦ του.

10. Ἐπιστροφή τοῦ Ἰακώβ

Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε στὴ Μεσοποταμίᾳ εἴκοσι περίπου χρόνια. Ὁ Θεὸς τὸν εὐλόγησε κ' ἔκαμε μὲ τὴ Ραχήλ καὶ μὲ τὴ Λεία δώδεκα παιδιά: Τὸν Ρουβήμ, τὸν Συμεών, τὸν Λεὺτ, τὸν Ἰούδα, τὸν Ἰσάχαρ, τὸν Ζαβουλών, τὸν Δάν, τὸν Νεφθαλεὶμ, τὸν Γάδ, τὸν Ἀσήρ, τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Βενιαμίν. Τὰ δέκα πρῶτα παιδιά τὰ γέννησε ἡ Λεία καὶ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Βενιαμίν ἡ Ραχήλ. Ἦταν πολὺ πλούσιος. Εἶχε πολλὰ κοπάδια, πρόβατα καὶ βόδια καὶ πολλές καμήλες καὶ ζοῦσε ἐκεῖ εὐτυχισμένος. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ ξεχάσει τὴν πατρίδα του καὶ ὅλο ἤθελε νὰ γυρίσῃ πίσω, ἀλλὰ φοβόταν. Τάχα νὰ εἶχε περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ Ἡσαῦ; Ἐδίσταζε γιὰ πολὺ, μὰ ἐπὶ τέλους τὸ ἀποφάσισε. Παρακάλεσε λοιπὸν τὸν Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ ἔχοντας τὴν ἐλπίδα του σ' αὐτὸν ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Πῆρε τὴν οἰκογένειά του, τὰ ποίμνιά του καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ, ἀφοῦ ἀποχαιρέτισε τὸ Λάβαν, ἀνεχώρησε γιὰ τὴν πατρίδα του.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ὅταν ἐπλησίαζε στὴν πατρίδα του Χαναὰν ἔστειλε μπροστὰ δούλους μὲ πλούσια δῶρα γιὰ νὰ καλοπιάσῃ τὸν ἀδελφὸ του Ἡσαῦ. Ὁ Ἡσαῦ εἶχε λησμονήσει πιὰ τὴν παλιά ἔχθρα καὶ μὲ χαρὰ ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Ὅταν συναντήθηκαν τὰ δύο ἀδέλφια ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ἡ σκηνὴ ἦταν συγκινητικὴ. Ἐπесе ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ ἔκλαιγαν. Ὁ Ἰακώβ ὕστερα γονάτισε καὶ ἐζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν Ἡσαῦ. Ὑστερα μὲ τὴ σειρά ἐπροσκύνησαν τὸν Ἡσαῦ μαζί μὲ τὸν Ἰακώβ καὶ οἱ γυναῖκες του καὶ τὰ παιδιά του. Ἀγαπημένοι καὶ γεμάτοι ἀπὸ χαρὰ οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἦρθαν ἔπειτα στὸ πατρικὸ τους σπίτι.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ Ἰακώβ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεό, ἔχτισε θυσιαστήριον στὸν τόπο, ὅπου εἶχε ἰδῆ τὸ θεῖο ἐκεῖνο ὄνειρον.

«Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν». (Ρωμ. η').

11 Τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰωσήφ καὶ ἡ πώλησί του στοὺς Ἰσμηλίτες

Ἐνα ἀπὸ τὰ δώδεκα παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ ἦταν ὁ Ἰωσήφ.
Ὁ Ἰωσήφ εἶχε γεννηθῆ, ὅταν ὁ Ἰακώβ ἦταν πιά γέρος. Ἐξεχώ-
ριζε ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ γιὰ τὸ καλὸ του χαρακτήρα καὶ γι'
αὐτὸ ὁ Ἰακώβ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τοῦ εἶχε κάμει ἓνα ὠραϊό-
τατο πανωφόρι.

Οἱ ἄλλοι ὅμως ἀδελφοὶ του τὸν ἐζήλευαν καὶ τὸν ἐμισοῦσαν.
Ἀκόμη περισσότερο τὸν ἐφθόνησαν καὶ τὸν ἐμίσησαν, ὅταν αὐ-
τὸς εἶδε καὶ διηγῆθηκε στ' ἀδέλφια του καὶ στοὺς γονεῖς του
δύο ὄνειρα.

«Εἶμαστέ σὲ μιὰ πεδιάδα», εἶπε, «καὶ ἐδέναμε στάχυα· τὸ

δικὸ μου δεμάτι ἐση-
κώθη· καὶ ἐστάθηκε
ὄρθιο, τὰ δικά σας
ὅμως ἐπροσκύνησαν
τὸ δικὸ μου»,

Τὸ ἄλλο ὄνειρο:
«Εἶδα» εἶπε «ὅτι ὁ
ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ
ἔντεκα ἀστέρια ἔπε-
σαν καὶ με ἐπροσκύ-
νησαν». Τότε ὁ πατέ-
ρας του τοῦ ἀπάντη-

Ἦ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ

σε: «Παιδί μου μιὰ ἡμέρα ὅλοι θὰ σὲ προσκυνήσουν».

Οἱ ἀδελφοὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὄνειρα τὸν ἐζήλευαν ἀκό-
μη περισσότερο. Κάποτε, πού ἐπῆγε στὴν ἐσοχὴ νὰ τοὺς ἰδῆ,
ἂν εἶναι καλά, εἶπαν: Νὰ αὐτὸς πού βλέπει τὰ ὄνειρα. Ἐλάτε
νὰ τὸν σκοτώσουμε. Ὁ Ρουβὴμ ὅμως, πού ἦταν μεγαλύτερος,
δὲν τοὺς ἄφησε. «Μὴ ἀδέλφια» τοὺς εἶπε· «αὐτὸ εἶναι κακό· δὲν
πρέπει νὰ γίνῃ· ἄς τὸν ρίξουμε καλλίτερα σ' ἓνα λάκκο». Τοὺς
τὸ εἶπε αὐτό, γιὰτὶ εἶχε σκοπὸ νὰ ἔρθῃ ὕστερα καὶ νὰ τὸν βοη-
θήσῃ τὸν Ἰωσήφ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ λάκκο.

Ὅλοι παραδέχτηκαν τὰ λόγια τοῦ Ρουβὴμ καὶ ὅταν ἐπλη-
σίασε ὁ Ἰωσήφ τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔρριξαν σ' ἓνα λάκκο.

Ἐπειτα ἐκάθησαν νὰ φάνε. Εἶδαν τότε νὰ ἔρχωνται ἀπὸ

μακρὰ ἔμποροι μὲ καμῆλες. Ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἰσμαλίαν καὶ πῆ-
γαιναν στὴν Αἴγυπτον. Τότε τοὺς εἶπε ἓνας ἄλλος ἀδελφός, ὁ
Ἰούδας: «Τὶ θὰ κερδίσουμε, ἂν σκοτώσουμε τὸν ἀδελφὸ μας; ἄς
τὸν πουλήσουμε καλύτερα στοὺς Ἰσραηλιῆτες, ἔτσι, εἶπε θὰ ἐξα-
κολουθήσῃ νὰ ζῆ».

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ τὸν ἄκουσαν καὶ πούλησαν τὸν Ἰωσήφ γιὰ
εἴκοσι ἀργύρια. Ἐπειτα γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν στὸν πατέρα
τοῦ, τὸν ἐγέλασαν. Ἐσχίσαν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πανωφόρι
τοῦ Ἰωσήφ, τὸ ἔβαψαν μὲ αἷμα κατσικιοῦ, τὸ ἔφεραν στὸν πα-
τέρα τοῦ καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι τὸ βρῆκαν στὴν ἔρημον.

Ὁ Ἰακώβ ὅταν τὸ εἶδε, ἐφώνασε: «ὦ! αὐτὸ εἶναι τοῦ
Ἰωσήφ! Κάποιο ἄγριο θηρίον τὸν ἔφαγε!»

Ἀπὸ τὴ μεγάλη του λύπη ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του, ἐφόρε-
σε πένθιμα ροῦχα καὶ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

12. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτον

Ὅταν οἱ ἔμποροι ἐφθασαν στὴν Αἴγυπτον, τὸν ἐπού-
λησαν στὸν Πετεφρῆ, ποῦ ἦταν ἀξιωματικὸς στὰ ἀνάκτορα
τοῦ Φαραῶ, δηλαδὴ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Αἰγύπτου.

Στὸ σπῆτι τοῦ Πετεφρῆ ὁ Ἰωσήφ ἔδειξε τόσο καλὴ δια-
γωγὴ, ἐργατικότητα καὶ τιμιότητα, ὥστε ὁ Πετεφρῆς τὸν ἀγά-
πησε καὶ τὸν διώρισε οἰκονόμον ὄλου τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἡ γυναίκα ὁμῶς τοῦ Πετεφρῆ, ποῦ εἶχε κακὴ ψυχὴ, κατη-
γόρησε τὸν ἄθῳ Ἰωσήφ στὸν ἄνδρα τῆς καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ
ἐξετάσῃ τὸν ἔρριξε στὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ὁ Θεὸς ἐπρο-
στάτεψε τὸν Ἰωσήφ. Ὁ Διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τὸν ἀγάπη-
σε γιὰ τὶς ἀρετὲς του καὶ τὸν διώρισε νὰ ἐπιβλέπῃ τοὺς ἄλ-
λους φυλακισμένους.

Τότε ἔτυχε νὰ φυλακισθοῦν στὴν ἴδια φυλακὴ, ὅπου ἦταν
ὁ Ἰωσήφ, καὶ δύο ὑπάλληλοι τοῦ Φαραῶ, γιὰτὶ εἶχαν παρα-
κούσει στὶς διαταγὰς του. Ὁ ἓνας ἦταν ὁ ἀρχιοινοχόος,
δηλαδὴ ἐκεῖνος ποῦ κερνοῦσε τὸ Φαραῶ κρασί, καὶ ὁ ἄλλος ὁ
ἀρχισιτοποιός, δηλαδὴ ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ παλατιοῦ.
Αὐτοὶ ἐγνωρίστηκαν μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ ἔμαθαν τὴν ἱστορίαν του.
Ἐνα πρῶτὸ ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶδε στενοχωρημένους καὶ τοὺς ἐρώ-
τησε τί ἔχουν. Αὐτοὶ εἶπαν, ὅτι ὁ καθένας τοὺς εἶδε ἀπὸ ἓνα

παράξενο όνειρο και έπειδη δέν μποροϋσαν νά τά έξηγήσουν ήσαν πολύ ταραγμένοι. 'Ο 'Ιωσήφ τούς είπε νά τοϋ είποϋν τά όνειρα, μήπως μπορέση, μέ τή βοήθεια τοϋ Θεοϋ, νά τούς τά έξηγήση.

Πρώτος ό άρχιοινοχός είπε : «Είδα ότι τρία κλήματα έβγαλαν φύλλα και άνθη και σταφύλια, πού άμέσως έγιναν ώριμα. 'Επήρα τά σταφύλια, τά έστιψα στο ποτήρι τοϋ Φαραώ και τοϋ τó έδωσα νά πιή». 'Ο 'Ιωσήφ άμέσως έξήγησε τó όνειρο και τοϋ είπε : «Τά τρία κλήματα είναι τρεις ήμέρες, πού όταν περάσουν, ό βασιλιάς θά διατάξη νά βγής άπό τή φυλακή και νά άνέβης πάλι στο άξιωμα πού είχες πρώτα. Μόνο σέ παρακαλώ νά μέ θυμηθής και μένα, γιατί άδικα είμαι φυλακισμένος και νά παρακαλέσης τó βασιλιά νά μέ έλευθερώση άπό τή φυλακή».

"Υστερα ό άρχισιτοποιός είπε και αυτός τó δικό του όνειρο : «'Εγώ» είπε «είδα ότι είχα τρία καλάθια στο κεφάλι μου και μέσα σ' αυτά είχα διάφορα γλυκίσματα για τó βασιλιά, και πέταγαν άπό πάνω τά πουλιά και τά έτρωγαν».

Τότε ό 'Ιωσήφ μέ λύπη τοϋ είπε : «Τά τρία καλάθια είναι τρεις ήμέρες, πού όταν περάσουν, θά διατάξη ό βασιλιάς νά σέ κρεμάσουν και τότε τά άγρια πουλιά θά έρχωνται νά τρώνε τις σάρκες σου».

Τήν τρίτη ήμέρα ό Φαραώ έώρταζε τά γενέθλιά του και έδωσε χάρι στον άρχιοινοχό. Τόν άρχισιτοποιό όμως διέταξε και τόν έκρέμασαν.

«Φυλάσσει Κύριος πάντας τούς άγαπώντας αυτόν».
(Ψαλμ. ρμδ').

13. Τά όνειρα τοϋ Φαραώ

'Ο άρχιοινοχός, μέσα στη χαρά του, λησμόνησε τόν 'Ιωσήφ και τήν ύπόσχεσι πού τοϋ είχε δώσει. 'Επέρασαν δύο όλόκληρα χρόνια και ό 'Ιωσήφ έμενε άκόμη κλεισμένος στη φυλακή. Δέν έχασε όμως τις έλπίδες του. Πίστευε μέ τήν καρδιά του, ότι ό δίκαιος Θεός μιá ήμέρα θά τόν έλευθέρωνε.

Μιá νύχτα ό Φαραώ είδε δύο όνειρα πού τόν έκαμαν νά τρομάξη. Είδε, ότι στεκόταν στις όχθες τοϋ Νείλου ποταμοϋ

και ξαφνικά βγήκαν από τον Νεϊλο έφτά παχιές άγελάδες και έβωσκαν εκεί. "Υστερα όμως βγήκαν έφτά άσχημες και αδύνατες άγελάδες και έτρεξαν και έφαγαν τις παχιές.

Ο Φαραώ ξύπνησε παραγμένος, αλλά ύστερα από λίγο κοιμήθηκε πάλι. Είδη τότε να φυτρώνουν στο ίδιο μέρος έφτά στάχυα μεστωμένα και γεμάτα από καρπό, και κοντά σ' αυτά άλλα έφτά στάχυα στεγνά και κούφια και έπνιξαν τα μεστωμένα.

Και τα δύο όνειρα πολύ έστενοχώρησαν το Φαραώ, γιατί δέν μπορούσε να τα έξηγήση. Έκάλεσε όλους τους σοφούς της Αιγύπτου, αλλά κανείς δέν μπόρεσε να τα έξηγήση. Τότε ό άρχαιοινοχός θυμήθηκε τον 'Ιωσήφ. Παρουσιάστηκε στο Φαραώ και του είπε, ότι μόνο ό 'Ιωσήφ, που βρισκόταν στη φυλακή, μπορούσε να του έξηγήση τα όνειρα. Αμέσως ό Φαραώ έστειλε ανθρώπους να φέρουν μπροστά του τον 'Ιωσήφ.

Ο 'Ιωσήφ έξηγει τα όνειρα του Φαραώ

Ο 'Ιωσήφ φόρεσε την καλή του στολή και παρουσιάστηκε στον Φαραώ και άκουσε από το στόμα του τα όνειρα. Τότε είπε ό 'Ιωσήφ :

«Και τα δύο όνειρα, βασιλιά μου, σημαίνουν το ίδιο πράγμα. Οι έφτά παχιές άγελάδες και τα έφτά μεστωμένα στάχυα είναι έφτά χρόνια εύτυχίας και εύφορίας σ' όλη την Αίγυπτο. Οι έφτά άσχημες και αδύνατες άγελάδες και τα έφτά στεγνά και κούφια στάχυα, είναι έφτά χρόνια δυστυχίας που θα έλθουν ύστερα από τα έφτά χρόνια της εύτυχίας. Έπειδή είδες το ίδιο όνειρο δύο φορές, αλλά διαφορετικό, σημαίνει ότι γρήγορα θα γίνουν όσα τα όνειρα έφανέρωσαν.

»Σε συμβουλεύω λοιπόν, βασιλιά, να διαλέξεις έναν άνθρωπο φρόνιμο και ικανό, να τον διορίσης σ' όλη την Αίγυπτο, για να φροντίση να μαζέψη σε μεγάλες αποθήκες όσο μπορεί πε-

ρισσότερα τρόφιμα, για να περάσουν καλά οι άνθρωποι και να μη πεθάνουν από την πείνα στα χρόνια της δυστυχίας.

14. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται ἀπὸ τὸ Φαραῶ

Ὁ Φαραῶ ἄκουσε μὲ θαυμασμό τὸν Ἰωσήφ καὶ τόσο γνωστικά τοῦ ἐφάνηκαν τὰ λόγια τοῦ, ὥστε ἀμέσως διέταξε νὰ μείνη γιὰ πάντα στὸ παλάτι. Τοῦ ἔδωσε ἐξουσία νὰ φροντίσῃ αὐτὸς νὰ μαζευτοῦν καὶ νὰ ἀποθηκευτοῦν ὄλα τὰ εἰσοδήματα κατὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας. Ἔβγαλε ἔπειτα τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τοῦ Ἰωσήφ τὸ χέρι. Ἐπίσης τὸν ἔντυσε μὲ φορέματα μεταξωτὰ καὶ τοῦ ἔδωσε τὴ δεύτερη βασιλικὴ ἄμαξα. Διέταξε ἀκόμη σ' ὅλη τὴ χώρα του νὰ σέβωνται τὸν Ἰωσήφ καὶ νὰ τὸν προσκυνοῦν σὰν δεῦτερο βασιλιά.

Πραγματικά! Ἦρθαν τὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας καὶ ὁ Ἰωσήφ εἶχε φροντίσει νὰ εἶναι ἕτοιμες στὶς διάφορες πόλεις τῆς Αἰγύπτου μεγάλες ἀποθήκες καὶ ἐκεῖ ἀποθήκευσε μεγάλες ποσότητες σιτᾶρι καὶ ἄλλα τρόφιμα.

Τὰ χρόνια τῆς εὐφορίας πέρασαν καὶ ἦρθαν ἔπειτα τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας. Ἡ γῆ δὲν ἔκανε καρπούς, ὄλος ὁ κόσμος πεινοῦσε καὶ μόνο οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου εἶχαν ἀπ' ὄλα. Μὲ τόση δικαιοσύνη ἐμοίραζε ὁ Ἰωσήφ τὶς τροφές, ὥστε κανένας δὲν ἐπείνασε.

«Σωτηρία τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστὶν ἐν καιρῷ θλίψεως». (Ψαλμ. λε').

15. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Στὰ χρόνια τῆς δυστυχίας μεγάλη πείνα ἔπεσε καὶ στὴ Χαναάν, ὅπου ἔμεναν οἱ γονεῖς καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰακώβ, ὅταν ἔμαθε ὅτι στὴν Αἴγυπτο ὑπῆρχε σιτᾶρι, ἔστειλε ἐκεῖ τὰ παιδιά του μὲ πολλὰ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσουν ὅ,τι βροῦνε. Κράτησε μόνο κοντὰ του τὸ πιὸ μικρὸ ἀγαπημένο του παιδί, τὸν Βενιαμίν.

Τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ, ὅταν ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο, παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν προσκίνησαν γιὰ ἄρχοντα τοῦ τόπου· ποῦ νὰ φαντασθοῦν ὅμως, ὅτι ὁ μεγάλος

καὶ δοξασμένοις ἐκεῖνος ἄρχοντας ἦταν ὁ ἀδελφός τους ὁ Ἰωσήφ, πού αὐτοὶ τόσο σκληρὰ τοῦ εἶχαν φερθῆ καὶ τὸν πούλησαν.

Ὁ Ἰωσήφ μόλις εἶδε τοὺς ἀδελφούς του τοὺς ἐγνώρισε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐφανέρωσε· ἤθελε προηγουμένως νὰ τοὺς δοκιμάσῃ ἂν εἶχαν μετανοήσει γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκαμαν στὸν ἀδελφὸ τους. Τοὺς ἐρώτησε λοιπὸν μὲ διερμηνεὰ ἀπὸ ποῦ ἦρθαν καὶ τί ἤθελαν καὶ ἐκεῖνοι ἀπάντησαν, ὅτι ἦρθαν ἀπὸ τῆ Χαναάν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀγοράσουν σιτᾶρι.

Ὁ Ἰωσήφ ἔκανε ὅτι δὲν τοὺς πιστεύει καὶ τοὺς εἶπε, ὅτι ἦταν κατάσκοποι τῆς χώρας. Αὐτοὶ τότε τρομαγμένοι ἔπεσαν στὰ πόδια του καὶ τὸν ἐβεβαίωσαν, ὅτι ἦταν καλοὶ ἄνθρωποι· γιὰ νὰ γίνουν δὲ περισσότερο πιστευτοί, εἶπαν ὅτι ὁ πατέρας τους λέγεται Ἰακώβ, πὼς ἦταν δώδεκα ἀδελφία, ἀλλὰ ὁ ἕνας δὲν ὑπάρχει πιά στὴ ζωὴ καὶ τὸν ἄλλον τὸν πιὸ μικρό, τὸν κράτησε κοντά του ὁ πατέρας τους.

Ἄλλὰ καὶ πάλι ὁ Ἰωσήφ ἔκανε ὅτι δὲν πιστεῦε στὰ λόγια τους καὶ διέταξε νὰ τοὺς φυλακίσουν· τοὺς εἶπε ὅτι, γιὰ νὰ πιστέψῃ ὅτι ἦταν ἄθωοι, θὰ ἐπέτρεπε σ' ἕνα ἀπ' αὐτοὺς νὰ πάῃ στὴ Χαναάν καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὸν μικρότερο ἀδελφὸ τους. Ὑστερὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἦρθε ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ καὶ εἶπε στοὺς ἀδελφούς του, ὅτι τοὺς ἐπιτρέπει νὰ πάρουν σιτᾶρι καὶ νὰ πᾶνε στὸν πατέρα τους, ἀλλὰ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θὰ μείνῃ στὴ φυλακὴ, ἕως ὅτου φέρουν στὴν Αἴγυπτο καὶ τὸν Βενιαμίν.

Τότε οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ εἶπαν μεταξύ τους στὴ γλῶσσα τους : « Δίκαια ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ τώρα γιὰ τὸν ἀδελφὸ μας τὸν Ἰωσήφ, γιατί, ἐνῶ μᾶς παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα, ἐμεῖς ἐφανήκαμε τόσο σκληροὶ σ' αὐτόν... » Ὁ Ἰωσήφ ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τῶν ἀδελφῶν του καὶ τόσο πολὺ συγκινήθηκε γιὰ τὴ μετάνοιά τους, ὥστε ἐβγήκε ἔξω καὶ ἔκλαψε πολὺ. Ἄφου δὲ ἐκράτησε τὸν Συμεὼν, ἄφησε τοὺς ἄλλους ἀδελφούς του ἐλεύθερους καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτες νὰ γεμίσουν τοὺς σάκκους τους μὲ σιτᾶρι. Εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ βάλουν στὸ σάκκο τοῦ καθενὸς τὰ χρήματα πού ἀναλογοῦσαν γιὰ τὴν ἀξία τοῦ σιταριοῦ.

Ἔτσι ἔγιναν. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἀφου ἐφόρτωσαν τοὺς σάκκους τους, ἐξεκίνησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους τὴ Χαναάν· ἀλλὰ στὸ δρόμο ἄνοιξαν τοὺς σάκκους καὶ μὲ μετὰλλη ἔκ-

πληξι εἶδαν ὅτι κάθε σάκκος εἶχε μέσα καὶ τὰ χρήματα, ποὺ ἔδωσαν γιὰ νὰ ἀγοράσουν τὸ σιτάρι.

“Ὅταν ἔφθασαν στὴ Χαναὰν διηγῆθησαν στὸν πατέρα τους ὅσα συνέβησαν καὶ γιατί δὲν ἐγύρισε ὁ Συμεὼν. Ὁ Ἰακώβ μεταραχῆ τοὺς ἄκουσε καὶ τέλος ἐξέσπασε σὲ θρήνους: «Σεῖς»— ἔλεγε—«θὰ μὲ στερήσετε ἀπὸ τὰ παιδιά μου· ὁ Ἰωσήφ δὲν ὑπάρχει πιά στὴ ζωὴ· ὁ Συμεὼν δὲν ὑπάρχει· καὶ τώρα θέλετε νὰ μοῦ πάρετε καὶ τὸν Βενιαμίν; ποτέ, ποτέ, δὲν θὰ γίνῃ αὐτό!»

«Ὁ ἐάν σπεῖρη, ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει». (Γαλ. στ’).

16 Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στοὺς ἀδελφούς του

Ἐπέρασε ἀρκετὸς καιρὸς καὶ τὸ σιτάρι ποὺ ἔφεραν τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἄρχισε νὰ σώνεται· πουθενὰ δὲν ἔβρισκαν νὰ ἀγοράσουν. Μονάχα στὴν Αἴγυπτο ὑπῆρχε γι’ αὐτὸ ὁ γέρο-Ἰακώβ ἀποφάσισε ἐκεῖ πάλι νὰ στείλῃ τὰ παιδιά του γιὰ νὰ ἀγοράσουν σιτάρι. Αὐτὰ πρόθυμα ἐδέχτηκαν νὰ πᾶνε, τοῦ θύμισαν ὅμως, ὅτι τότε μόνον ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου θὰ τοὺς ἔδινε σιτάρι, ὅταν τοῦ ἐπήγαιναν καὶ τὸν Βενιαμίν.

Ὁ Ἰακώβ ἀρνήθηκε νὰ τοὺς τὸν δώσῃ, γιατί φοβόταν μήπως χαθῆ κι’ αὐτός, ὅπως ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Συμεὼν. Ἐδίστασε πολὺ, ἀλλ’ ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκαμε νὰ ἀφήσῃ στὸ τέλος καὶ τὸν Βενιαμίν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐγγυήθηκε γι’ αὐτὸν ὁ Ἰούδας.

Τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο καὶ παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ, μόλις εἶδε τὸν ἀγαπημένο του ἀδελφὸ Βενιαμίν, τόσο συγκινήθηκε, ὥστε ἐκλείστηκε στὸ δωμάτιό του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐπειτα διέταξε νὰ περιποιηθοῦν τοὺς ἀδελφούς του καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοὺς κράτησε νὰ φᾶνε μαζί· τοὺς ἔβαλε νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι κατὰ σειρά τῆς ἡλικίας τους καὶ τοὺς περιποιήθηκε πολὺ· εἰς τὸν Βενιαμίν, γιὰ νὰ ἰδῆ ἐάν θὰ τὸν φθονοῦσαν οἱ ἀδελφοί του, ἔδωσε πέντε φορές περισσότερο φαγητὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅλα αὐτὰ ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωση στοὺς ἀδελφούς τοῦ Ἰωσήφ, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ τὰ ἐξηγήσουν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἰωσήφ διέταξε τοὺς ὑπηρέτες του καὶ ἐγέμισαν μὲ σιτάρι τοὺς σάκκους τῶν ἀδελφῶν του καὶ ἔβαλαν

κοί πάλι μέσα τὰ χρήματα πού ἀναλογοῦσαν γιὰ τὸ σιτάρι καθενὸς σάκκου· εἰς τοῦ Βενιαμὶν τὸ σάκκο διέταξε καὶ ἔβαλαν καὶ τὸ ἀσημένιο του ποτήρι.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ φόρτωσαν τοὺς σάκκους τους καὶ ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους. Δὲν εἶχαν ὅμως ἀπομακρυνθῆ πολὺ καὶ οἱ ὑπηρετές τοῦ Ἰωσήφ ἔτρεξαν πίσω τους καὶ καὶ τοὺς διέταξαν νὰ σταματήσουν, γιατί δῆθεν εἶχαν κλέψει τὸ ἀσημένιο ποτήρι του. Οἱ ἀδελφοὶ διαμαρτυρήθηκαν, ὅτι δὲν ἦσαν κλέφτες καὶ ἐπρότειναν νὰ ἀνοιχθοῦν οἱ σάκκοι καὶ νὰ θανατωθῆ ἐκεῖνος πού στοῦ σάκκο του θὰ βρισκόταν τὸ ἀσημένιο ποτήρι· ἔτσι καὶ ἔγινε· ἀμέσως οἱ σάκκοι ἀνοίχτηκαν καί, πρὸς κατάπληξι ὄλων, τὸ ποτήρι βρέθηκε στοῦ σάκκο τοῦ Βενιαμὶν. Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ γυρίσουν πάλι στὴν Αἴγυπτο καὶ ὠδηγήθηκαν μπροστὰ στὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ μόλις τοὺς εἶδε, διέταξε νὰ φυλακισθῆ ἐκεῖνος

Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας Ἰωσήφ...

πού στο σάκκο του βρέθηκε τὸ ἀσημένιο ποτήρι, δηλαδή ὁ Βενιαμίν, οἱ δὲ ἄλλοι νὰ μείνουν ἐλεύθεροι· τότε οἱ ἀδελφοὶ του ἔπεσαν στὰ γόνατα καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσαν τὸν Ἰωσήφ νὰ τοὺς κρατήσῃ ὄλους γιὰ δούλους του, ἀλλὰ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸ Βενιαμίν, γιατί ὁ πατέρας τους θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη του. Ἀλλὰ ὁ Ἰωσήφ ἐπέμεινε· ὁ Ἰούδας τότε ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰωσήφ καὶ μὲ δάκρυα τὸν παρακαλοῦσε νὰ κρατήσῃ αὐτὸν δοῦλο καὶ ὄχι τὸν Βενιαμίν.

Ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἐφώνασε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας ὁ Ἰωσήφ πού πουλήσατε. Σὰς συγχωρῶ γιὰ ὅσα μοῦ κάματε· ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ ἔλθουν ἔτσι τὰ πράγματα· ζῆ ὁ πατέρας μου;» Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ τὰ ἔχασαν καὶ ἔκλαιγαν καὶ ζητοῦσαν συγχώρησι.

Τότε ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἀγκάλιασε ἕνα-ἕνα καὶ τοὺς φίλησε, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Βενιαμίν. Τοὺς παρακάλεσε δὲ νὰ πᾶνε στὸν πατέρα τους καὶ νὰ τοῦ διηγηθοῦν ὅλα ὅσα συνέβησαν καὶ νὰ τοῦ εἰποῦν νὰ ἔλθῃ κι' αὐτὸς στὴν Αἴγυπτο νὰ ζήσουν ὄλοι εὐτυχισμένοι, γιατί ἡ πείνα θὰ κρατήσῃ ἀκόμη πολὺν καιρό.

«Ἵμεῖς ἐβουλεύεσθε κατ' ἐμοῦ εἰς πονηρά, ὁ δὲ θεὸς περὶ ἐμοῦ εἰς ἀγαθὰ». (Γεν. ν').

17. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ γεμᾶτοι ἀπὸ δῶρα πού τοὺς ἔδωσε ὁ Ἰωσήφ, γύρισαν στὴ Χαναάν καὶ διηγῆθηκαν μὲ χαρὰ στὸν πατέρα τους ὅλα ὅσα εἶχαν γίνῃ.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ χαρὰ τοῦ Ἰακώβ· δὲν μποροῦσε στὴν ἀρχὴ νὰ πιστέψῃ, ὅτι τὸ παιδί του ὁ Ἰωσήφ ζοῦσε καὶ ὅτι εἶχε τόσο μεγάλο ἀξίωμα στὴν Αἴγυπτο. Ἐπειτα ὅμως, ὅταν εἶδε τὰ πλούσια δῶρα, ἐπέισθη καὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ καὶ αὐτὸς κοντὰ στὸ ἀγαπημένο του παιδί Ἰωσήφ. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ λίγο μὲ ὄλη του τὴν οἰκογένεια γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐρχόταν ὁ πατέρας του, διέταξε νὰ ἐτοιμάσουν τὴ βασιλικὴ ἄμαξα καὶ βγῆκε νὰ τὸν προὔπαντήσῃ. Μόλις συνάντησε τὸν πατέρα του ἔπεσε μὲ δάκρυα στὴν

ἀγκαλιά του. "Όλοι ἔκλαιγαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους· ἔβαλε ἔπειτα τὸν πατέρα του στὴ βασιλικὴ ἄμαξα καὶ τὸν ὠδήγησε στὰ ἀνάκτορα, ὅπου ὁ Φαραὼ τὸν ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλη τιμὴ καὶ εὐχαρίστησι.

Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε πιά στὴν Αἴγυπτο καὶ ἔζησε εὐτυχισμένος μαζί μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ του. Πέθανε πολὺ γέρος καὶ ἄφησε ἐντολὴ στὰ παιδιὰ του, ὅποτε γυρίσουν στὴν πατρίδα τους τὴ Χαναάν, νὰ πάρουν μαζί τους τὰ κόκκαλά του καὶ νὰ τὰ θάψουν στὸν πατρικὸ τους τάφο.

"Ἐπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸ πέθανε καὶ ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο, εὐτυχισμένος καὶ δοξασμένος.

«Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.» (Ματθ. ε').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΜΩΨΗΣ ΚΑΙ ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

1. Πῶς πλήθαιναν οἱ Ἰσραηλίτες στὴν Αἴγυπτο. Μέτρα τοῦ Φαραὼ

Πέρασαν πολλὰ χρόνια. Ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του εἶχαν πιά πεθάνει, ἀλλ' οἱ ἀπόγονοὶ τους οἱ Ἰσραηλίτες πλήθαιναν πολὺ στὴν Αἴγυπτο.

Αὐτὸ ἀνησύχησε τοὺς Αἰγυπτίους, γιατί ἐφοβοῦντο μήπως οἱ Ἰσραηλίτες συμμαχήσουν μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Φαραὼ καὶ γίνουν αὐτοὶ κύριοι τῆς Αἰγύπτου.

Ἀποφάσισε λοιπὸν ὁ Φαραὼ μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς λιγοστέψη. Στὴν ἀρχὴ διέταξε νὰ τοὺς βάζουν βαρεῖς ὑποχρεωτικὲς ἐργασίες π.χ. νὰ χτίζουν ὀχύρωμα τῶν πόλεων καὶ νὰ σκάβουν διώρυγες στὸν ποταμὸ Νεῖλο. Οἱ Ἰσραηλίτες ὅμως μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον δὲν λιγόστευαν, ἀλλὰ δυνατότεροι καὶ περισσότεροι ἐγίνοντο.

Τότε ὁ Φαραὼ ἀποφάσισε νὰ ἐξαφανίσῃ ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ διέταξε τίς μαμές νὰ σκοτώνουν ἀμέσως κάθε ἀγόρι, πού θὰ γεννιόταν ἀπὸ Ἰσραηλιτιδα μητέρα.

Τὸ μέτρο ὅμως αὐτὸ δὲν εἶχε καλὸ ἀποτέλεσμα, γιατί οἱ μαμέσ φοβόνταν τὸν Θεὸ καὶ δὲν ἔκαναν τὴν ἁμαρτία αὐτή. Ὁ Φαραὼ ὅταν εἶδε ὅτι καὶ τὸ μέτρο αὐτὸ δὲν πέτυχε, ἔβγαλε αὐστηρὴ διαταγή, ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν νὰ τὰ πετοῦν, μόλις γεννηθοῦν, στὸν ποταμὸ Νεῖλο· ἔτσι ἦταν πιά βέβαιοσ πὼσ θὰ λιγόστευαν σιγά-σιγά οἱ Ἰσραηλιτεσ.

2. Γέννησισ καὶ σωτηρία τοῦ Μωϋσῆ

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιὰ γυναίκα Ἰσραηλιτίσσα ἐγέννησε ἕνα ὠραιότατο παιδάκι καὶ τὸ ἔκρυβε τρεῖσ μῆνεσ στὸ σπῆτι τῆσ. Ὅταν ὅμως εἶδε, ὅτι δὲν μπορούσε περισσότερο νὰ τὸ κρύβῃ

Ἡ βασιλοπούλα βρίσκει τὸ Μωϋσῆ.

ἀπὸ τοὺσ Αἰγυπτίουσ, ἐπῆρε ἕνα καλάθι καί, ἀφοῦ τὸ ἄλειψε ἀπ' ἔξω μὲ πίσσα, γιὰ νὰ μὴ μπαῖνη τὸ νερό, ἔβαλε μέσα τὸ παιδάκι καὶ τὸ ἄφησε στίσ ἔχθεσ τοῦ Νεῖλου, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἐπήγαινε συχνὰ ἡ κόρη τοῦ Φαραὼ κ' ἔκανε τὸ λουτρό τῆσ. Γιὰ νὰ ἰδῆ τί θὰ ἀπογίνη τὸ παιδί, ἔβαλε ἐκεῖ τὴ μικρὴ κόρη τῆσ Μ α ρ ι ἄ μ, νὰ παραφυλάῃ πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο κατέβηκε ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ μετὴν ἀκολουθία τῆς στὸν ποταμό, γιὰ νὰ λουσθῇ. Ἐκεῖ εἶδε τὸ πισσωμένο καλάθι καὶ ἄκουσε τὶς φωνές τοῦ μικροῦ. Ἀμέσως διάσσει νὰ τῆς φέρουν τὸ καλάθι, τὸ ἀνοίγει καὶ βλέπει ἕνα ὠραιότατο βρέφος. Ἐκατάλαβε τότε, ὅτι θὰ ἦταν κάποιος Ἰσραηλίτισσας καί, ἐπειδὴ τὸ ἐλυπήθηκε, ἀποφάσισε νὰ τὸ πάρη στὸ παλάτι καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ γιὰ δικὸς τῆς παιδί.

Ἀλλὰ τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ ἀδελφῆ τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἦταν ἐκεῖ κάπου κρυμμένη, ἐπλησίασε τὴν κόρη τοῦ Φαραῶ μετὰ θάρρος καὶ τὴν ἐρώτησε ἂν ἤθελε καμμία παραμάννα γιὰ τὸ παιδί ποὺ βρῆκε. Ἡ βασιλοπούλα δέχτηκε καὶ ἡ κόρη ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ἔφερε τὴν μητέρα τῆς. Ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς εἶναι ἡ μητέρα του, τῆς τὸ ἔδωσε νὰ τὸ μεγαλώσῃ στὸ σπίτι τῆς καὶ ὅταν γίνῃ τριῶν χρονῶν νὰ τῆς τὸ φέρῃ στὸ παλάτι. Τῆς χάρισε πλούσια δῶρα καὶ τῆς εἶπε, ὅτι θὰ τὴν πληρώσῃ καλά, ἂν προσέχῃ τὸ παιδί.

Μὲ μεγάλη χαρὰ πῆρε ἡ μητέρα τὸ παιδάκι τῆς καὶ τὸ κράτησε τρία χρόνια στὸ σπίτι τῆς. Κατόπιν τὸ πῆγε στὴν κόρη τοῦ Φαραῶ. Αὐτὴ τὸ υἱοθέτησε, τὸ κράτησε μέσα στὸ παλάτι καὶ τὸ ἀνέτρεφε σὰν βασιλόπουλο. Τὸ ὠνόμασε δὲ Μωϋσῆ, γιὰτὶ ἐσώθηκε ἀπὸ τὰ νερά.

«Ἐπὶ τῷ Θεῷ ἠλπισα, οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος». (Ψαλμ' νε').

3. Πῶς ὁ Θεὸς ἐπροσκάλεσε τὸν Μωϋσῆ

Ὁ Μωϋσῆς ἐμεγάλωσε στὸ παλάτι τοῦ Φαραῶ καὶ ἐδιδάχθηκε ὅλη τὴ σοφία τῶν Αἰγυπτίων. Ἔμαθε ὅμως τὴν καταγωγὴν του καὶ ἂν καὶ ζοῦσε εὐτυχισμένος στὸ παλάτι, δὲν ἔπαυε νὰ ἀγαπᾷ τοὺς πατριώτες του Ἰσραηλίτες.

Μιὰ ἡμέρα εἶδε τυχαίως ἕνα Αἰγύπτιον νὰ δέρνη ἕνα Ἰσραηλίτην. Ὁ Μωϋσῆς ἔτρεξε ἀμέσως νὰ προστατέψῃ τὸν πατριώτη του. Ὁ Αἰγύπτιος τότε ἐπετέθη κατὰ τοῦ Μωϋσῆ καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀναγκάστηκε καὶ ἐσκοτώσασα τὸν Αἰγύπτιο. Γιὰ νὰ μὴ ἀνακαλύψουν τὸ πτώμα τὸ ἔκρυψε μέσα στὴν ἄμμο. Αὐτὸ ὅμως ἐμαθεύτηκε καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν σκοτώσουν οἱ Αἰγύπτιοι, ὁ Μωϋσῆς ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ πάῃ σὲ

μιὰ χώρα πού λεγόταν Μ α δ ι ά μ. Ἐκεῖ ἐγνωρίστηκε μέ τόν ἱερέα τοῦ τόπου, τόν Ἴ ο θ ό ρ, πού ἐλάτρευε καί αὐτός τόν ἀληθινό Θεό, κ' ἔμεινε κοντά του καί τοῦ ἔβασκε τὰ πρόβατα. Ὁ Ἰοθόρ, σιγά-σιγά ἀγάπησε τόν Μωϋσῆ γιά τὰ προτερήματά του καί τοῦ ἔδωσε γυναίκα τήν ὠραία κόρη του Σ ε π φ ώ ρ α.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξακολουθοῦσαν νά καταβασανίζουν μέ βαρειές ἐργασίες καί νά τυραννοῦν τοὺς Ἰσραηλίτας, πού νύχτα καί ἡμέρα μέ δάκρυα παρακαλοῦσαν τόν Θεόν νά τοὺς σώσῃ. Ὁ εὐσπλαγχνος Θεός τοὺς ἐλυπήθηκε καί ἀποφάσισε νά τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπό τοὺς Αἰγυπτίους.

Μιά ἡμέρα λοιπόν, ἐκεῖ πού ὁ Μωϋσῆς ἔβασκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του στήν ἐξοχή, εἶδε μία βατομουργιά νά βγάξῃ φλόγες μεγάλες, χωρίς ὅμως καί νά καίγεται.

Ὁ Μωϋσῆς περίεργος καί φοβισμένος ἐπλησίασε νά ἰδῇ τί συνέβαινε, ἀλλά ἄκουσε μιὰ φωνή — τήν φωνή τοῦ Θεοῦ — νά λέγῃ: «Ἐγώ εἶμαι ὁ Θεός τῶν πατέρων σου, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ καί τοῦ Ἰακώβ· μή πλησιάσῃς περισσότερο· μόνο βγάλε τὰ ὑποδήματά σου, γιατί ὁ τόπος ὅπου στέκεσαι, εἶναι ἱερός». Ὁ Μωϋσῆς φοβήθηκε. Ἔβγαλε ἀμέσως τὰ ὑποδήματά του, ἐγονάτισε καί ἐπροσκήνυσε τόν Θεό.

Ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ τότε ἐξακολούθησε:

«Ἀποφάσισα νά σώσω τόν λαόν μου τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπό τήν δουλεία τῶν Αἰγυπτίων καί νά τοὺς φέρω πάλι στήν πατρίδα τους, τήν Χαναάν. Πήγαινε λοιπόν στόν Φαραῶ καί εἶπε του, ὅτι ἐγώ διατάσσω νά ἀφήσῃ ἐλεύθερους τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν ὅλοι γιά τή Χαναάν. Ἄν δὲν ἐκτελέσῃ τή διαταγή μου, θά στείλω πολλὰ κακά στόν τόπον τους. Στους Ἰσραηλίτες νά πῆς τήν ἀπόφασί μου αὐτή καί ὅτι σὺ θά εἶσαι ὁ ἀρχηγός τους.

Ὁ Μωϋσῆς ἐδίστασε στήν ἀρχή νά ἀναλάβῃ τόσο ἄβαρὺ ἔργο· θέλησε μέ κάθε τρόπο νά ἀποφύγῃ καί εἶπε φοβισμένος στόν Θεό:

«Κύριε, ἐγώ εἶμαι βραδύγλωσσος καί θά δυσκολευθῶ πολὺ νά μιλήσω στόν Φαραῶ καί στόν Ἰσραηλιτικό λαό».

Ἄλλ' ὁ Θεός τοῦ ἔδωσε θάρρος καί τοῦ εἶπε: «Μὴ φοβᾶσαι· ἐγώ πάντοτε θά εἶμαι μαζί σου· ὁ ἀδελφός σου ὁ Ἀαρὼν εἶναι εὐγλωττος· αὐτόν πάρε μαζί σου καί ὅ,τι θέλεις νά εἰπῆς σὺ, ἄς τό εἰπῇ αὐτός ἀντὶ γιά σένα στόν Φαραῶ καί

στοὺς Ἰσραηλίτες». Ὁ Μωϋσῆς ὑπάκουσε· ἀμέσως ἐπῆγε καὶ ἔκαμε γνωστὴ εἰς τὸν Ἄαρὼν τὴν διαταγὴ τοῦ Θεοῦ καὶ μαζὶ ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Αἴγυπτον.

«Εὐλογημένος ὁ ἄνθρωπος, ὃς πέποιθεν ἐπὶ τῷ Κυρίῳ».
(Ἱερεμ. ιε΄.)

4. Οἱ δέκα πληγές

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἄαρὼν ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτον καὶ παρουσιάστηκαν στὸν Φαραῶ. Ἰζήτησαν τότε, ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Ὁ Φαραῶ ὁμῶς ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ στὴν διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Εἶπε στὸν Μωϋσῆ καὶ στὸν Ἄαρὼν, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὸν Θεὸ τους καὶ τοὺς ἀπειλῆσε καὶ τοὺς ὕβρισε. Διέταξε μάλιστα νὰ τυραννοῦν ἀκόμη περισσότερο τοὺς Ἰσραηλίτες. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἄαρὼν παρουσιάσθηκαν πάλιν στὸν Φαραῶ. Ὁ Ἄαρὼν ἔρριξε μπροστὰ στὸν Φαραῶ τὴν ράβδον του, ἡ ὁποία ἐγένε φίδι. Ἐπειτα ἔπιασε τὸ φίδι καὶ ἐγένε πάλι ράβδος, Ὁ Φαραῶ οὔτε στὸ θαῦμα αὐτὸ ἔδωσε σημασία καὶ ἀρνήθηκε νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν.

Τότε ὁ Θεὸς ὠργίστηκε γιὰ τὴν παρακοὴ τοῦ Φαραῶ καὶ ἔρριξε στὴν Αἴγυπτον δέκα πληγές: Μυῖγες, κουνούπια, φίδια, ἀκρίδες, χαλάζι, ἀρρώστιες καὶ ἄλλες συμφορὲς βασάνιζαν τοὺς Αἰγυπτίους. Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ Νείλου ἐγένε αἷμα καὶ ἡ Αἴγυπτος γέμισε βατράχια. Σκοτάδι βαθὺ ἔπεσε σ' ὅλη τὴ χώρα. Μὰ οὔτε μὲ τίς πληγές αὐτὲς μαλάκωσε ἡ καρδιὰ τοῦ Φαραῶ· ὄλο ἀγριώτερος γινόταν.

Τότε τοῦ ἔστειλε ὁ Θεὸς καὶ τὴν τελευταία, τὴ μεγαλύτερη πληγὴ: ὄλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἀπὸ τὸ πρωτότοκο τοῦ Φαραῶ ἕως τὸ πρωτότοκο τοῦ τελευταίου δούλου Αἰγυπτίου καὶ τὰ πρωτότοκα τῶν ζώων, πέθαναν γιὰ μιὰ νύχτα. Τὰ παιδιὰ ὁμῶς τῶν Ἰσραηλιτῶν γλίτωσαν τὸν θάνατον, γιατί ὁ Θεὸς διέταξε τὸν Μωϋσῆ νὰ εἰπῆ στοὺς Ἰσραηλίτες τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ἐκείνης νὰ σφάξῃ ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα ἀρνὶ καὶ μὲ τὸ αἷμα του νὰ βάψῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του· ἔτσι ὁ θάνατος δὲν θὰ πείραζε τὰ σπῆτια ἐκεῖνα, ποὺ ἦταν βαμμένα μὲ

τὸ αἷμα τοῦ ἀρνιοῦ. Τοὺς παράγγειλε ἐπίσης μὲ τὸν Μωϋσῆ
νὰ ψῆσουν τὸ ἀρνὶ καὶ νὰ τὸ φάνε μὲ ἄζυμο ψωμί, καὶ

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν μπροστὰ στὸ Φαραώ

μὲ χόρτα πικρά. Κανείς νὰ μὴν κοιμηθῆ τὴν νύκτα ἐκείνη, ἀλλὰ
νὰ εἶναι ὄλοι ἕτοιμοι νὰ φύγουν.

Οἱ Ἰσραηλίτες γιὰ νὰ θυμουνται, ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς ἔσωσε
ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τοὺς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους,
τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὴν ἐορτάζουν πάντα ἕως σήμερα καὶ τὴ λένε
Πάσχα.

5. Οἱ Ἰσραηλίτες φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.
Πῶς πέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα

Ὁ Φαραώ, ὅταν εἶδε τὴ μεγάλη συμφορὰ, τὴν δεκάτη πλῆ

γή, ἐφοβήθη πολὺ καὶ ἀμέσως ἐπέτρεψε στοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν.

Οἱ Ἰσραηλίτες ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι μὲ ἀρχηγό τους τὸν Μωϋσῆ καὶ μὲ τὸν Ἀαρὼν ἀνεχώρησαν ἀμέσως. Ἦσαν ἑξακόσιες χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα.

Δὲν εἶχαν ὄμως ἀπομακρυνθῆ πολὺ καὶ ὁ Φαραὼ μετενόησε ποὺ τοὺς ἄφησε νὰ φύγουν. Ἔστειλε ἀμέσως τὰ στρατεύματά του νὰ τοὺς πιάσουν καὶ νὰ τοὺς φέρουν πίσω σκλάβους.

Οἱ Ἰσραηλίτες διαβαίνουν τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα

Οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν πιά φθάσει στὴν ἀκτὴ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὅταν ὁ στρατὸς τῶν Αἰγυπτίων τοὺς ἐπλησίασε.

Μεγάλος φόβος τοὺς κατέλαβε ὅλους, ὅταν εἶδαν τὸν Αἰγυπτιακὸ στρατό. Μπροστὰ τους ἦταν ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ πλοῖα δὲν εἶχαν γιὰ νὰ περάσουν. Ἐὰν ἐγύριζαν πρὸς τὰ πίσω, θὰ συναντούσαν τὸν στρατὸ τοῦ Φαραώ. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ ἀγανακτοῦν κατὰ τοῦ Μωϋσῆ καὶ νὰ καταριῶνται τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἄκουσαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Μωϋσῆς τότε, μὲ τὴν διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἐχτύπησε τὴν θάλασσα μὲ τὴν ράβδο του καὶ ἀμέσως αὐτὴ ἐσχίστηκε στὰ δύο καὶ ἔγινε ξη-

ρά στη μέση. Ἀπὸ ἐκεῖ πέρασαν ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες χωρὶς καθόλου νὰ βραχοῦν.

Εἶχαν πιά περάσει ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα οἱ Ἰσραηλίτες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ποὺ τοὺς καταδίωκαν μπῆκαν κι' αὐτοὶ μέσα στὴν Ἐρυθρὰ γιὰ νὰ περάσουν στὴν ἀπέναντι παραλία. Ὁ Μωϋσῆς ὁμως ξαναχτύπησε μὲ τὴν ράβδο του τὴ θάλασσα καὶ ἀμέσως τὰ νερὰ ἐνώθησαν καὶ κατέπνιξαν τὸν Φαραῶ καὶ ὅλο τὸν στρατό του.

Γεμάτοι χαρὰ οἱ Ἰσραηλίτες εὐχαρίστησαν τότε μὲ ὄλην τοὺς τὴν καρδιά τὸν Θεό, γιατί μὲ τέτοιο θαυμαστὸ τρόπο τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

«Ἄρματα Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. Ἡ δεξιὰ σου χεὶρ Κύριε, ἔδραυσεν ἐχθρούς». (Ἐξοδ. ιε')

6. Οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο. Τὸ μάννα

Οἱ Ἰσραηλίτες, ἀφοῦ διέβησαν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἔφθασαν στὴν ἔρημο Σοῦρ. Ἐκεῖ δὲν μπορούσαν νὰ βροῦν πουθενὰ νερὸ καὶ ὑπέφεραν πολὺ. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ γογγύζουν πάλι κατὰ τοῦ Μωϋσῆ ποὺ τοὺς ἔφερε ἐκεῖ καὶ ζητοῦσαν νὰ γυρίσουν στὴν Αἴγυπτο.

Τότε ὁ Μωϋσῆς παρεκάλεσε τὸν Θεὸ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε : «Πήγαινε στὸ βουνὸ καὶ χτύπησε μὲ τὴ ράβδο σου τὸ βράχο». Ὁ Μωϋσῆς τότε ἐχτύπησε μὲ τὴ ράβδο του τὸ βράχο καὶ ἀμέσως ἔτρεξε ἀπὸ τὸ βράχο καθαρὸ καὶ ἄφθονο νερὸ καὶ ἤπιαν καὶ ἔδροσίστηκαν ὅλοι.

Προχώρησαν καὶ ὅταν πάλι ἀργότερα ἔφθασαν στὴν ἔρημο Σύν, ὑπέφεραν πολὺ ἀπὸ ἔλλειψι τροφίμων. Πάλιν ἄρχισαν ν' ἀγανακτοῦν καὶ νὰ γογγύζουν κατὰ τοῦ Μωϋσῆ. Ἄλλὰ ὁ Θεός, τοὺς ἔστειλε γιὰ τροφὴ ἄφθονα κοπάδια ὀρτύκια. Ἐπίσης τοὺς ἔρριχνε κάθε πρωτὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸ μάννα ποὺ ἦταν μιὰ γλυκεῖα καὶ θρεπτικὴ οὐσία.

Ἔτσι ἄφθονα καὶ εὐκόλα ἐτρέφοντο μὲ αὐτὰ οἱ Ἰσραηλίτες, ὅσον καιρὸ ἦσαν στὴν ἔρημο. Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν

εὐχαριστημένοι. Πάντοτε ἐστενοχωροῦσαν τὸν Μωϋσῆ καὶ παρεβαίναν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς γὰρ νὰ τοὺς τιμωρῆσῃ ἔστειλε ἐναντίον τους φαρμακερὰ φίδια. Ὅσους δάγκωναν ἀμέσως πέθαιναν. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε ὅλους τότε. Κατάλαβαν, ὅτι ἦταν τιμωρία τοῦ Θεοῦ καὶ μετενόησαν. Τότε ὁ Μωϋσῆς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ κατεσκεύασε ἓνα φίδι ἀπὸ χαλκὸ καὶ τὸ ὕψωσε ἐπάνω σ' ἓνα στύλο. Ὅποιον ἐδάγκωνε φίδι, ἂν κοιτοῦσε τὸ χάλκινο φίδι στὸν στύλο, ἀμέσως γινόταν καλά.

Οἱ δέκα ἐντολές

Τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἔφθασαν οἱ Ἰσραηλίτες στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Σινᾶ.

Στὴν κορυφῆ τοῦ ὄρους αὐτοῦ ἀνέβηκε ὁ Μωϋσῆς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε νὰ κατεβῆ καὶ νὰ εἰπῆ στοὺς Ἰσραηλίτες, ὅτι θὰ τοὺς προστατεύῃ πάντοτε, ἂν αὐτοὶ ὑποσχεθοῦν ὅτι θὰ ὑπακούουν στὸ θέλημά Του καὶ θὰ φυλάνε τὶς ἐντολές Του.

Οἱ πλάκες μετὰ τὶς δέκα ἐντολές

Ὁ Μωϋσῆς κατέβηκε ἀμέσως καὶ ἀνέφερε στοὺς Ἰσραηλίτες ὅσα εἶπε ὁ Θεός, ἐκεῖνοι δὲ ὑποσχέθηκαν, ὅτι πρόθυμα θὰ ἀκοῦν πάντοτε καὶ θὰ ἐκτελοῦν τὶς ἐντολές του.

Τότε ὁ Μωϋσῆς διέταξε αὐτοὺς νὰ καθαρικοῦν ὅλοι καὶ νὰ νηστεύσουν τρεῖς ἡμέρες, ἔπειτα τοὺς ὠδήγησε στοὺς πρόποδες τοῦ Σινᾶ.

Τὴν τρίτην ἡμέρα ἀστραπὲς καὶ βροντὲς ἐκάλυψαν τὸ ὄρος. Δυνατὸς ἤχος σαλπῆγων ἠκούετο ἀπὸ τὴν κορυφὴν καὶ ὅλο τὸ ὄρος ἐσειετο δυνατὰ, ἐκάπνιζε καὶ εἶχε σκεπαστῆ ἀπὸ φω-

τεινὸ νέφος, Οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται καὶ νὰ τρέμουν.

Τότε ἀκούστηκε καθαρὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Σινᾶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ λέη :

1 Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου, δὲν πρέπει νὰ πιστεύης, ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι Θεοί, ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα.

2 Νὰ μὴν προσκυνᾷς τὰ εἰδωλα.

3 Νὰ μὴν δοκίμιζεσαι ψέμματα, μήτε νὰ μεταχειρίζεσαι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ γιὰ μικρὰ πράγματα.

4 Νὰ φυλάτιης καὶ νὰ θεωρῆς ἱερὰν τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

5 Νὰ σέβεσαι καὶ νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου γιὰ νὰ εὐτυχήσης καὶ νὰ ζήσης χρόνια πολλά.

6 Νὰ μὴν φονεύης.

7 Νὰ μὴν προσβάλῃς τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἄλλου.

8 Νὰ μὴν κλέψῃς.

9 Νὰ μὴν λῆς ψέμματα γιὰ νὰ βλάψῃς τὸν πλησίον σου.

10 Νὰ μὴν ἐπιθυμῆς ποτὲ τὸ πρᾶγμα τοῦ ἄλλου.

Ὅταν ἔπαψε ἡ φωνή, ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε πάλι στὸ ὄρος Σινᾶ, ὅπου ἔμεινε σαράντα ἡμέρες προσευχόμενος καὶ προσκυνώντας τὸ Θεό. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ ἔγραψε τὸ θέλημά του, δηλαδὴ τίς δέκα ἐντολές, ἐπάνω σὲ δύο λίθινες πλάκες.

«Ὁ τηρῶν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτός ἐν αὐτῷ». (Ἰωάν Α').

8. Τὸ χρυσὸ μοσχάρι

Ἐπειδὴ πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ ὁ Μωϋσῆς δὲν εἶχε κατεβῆ ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ, οἱ Ἰσραηλίτες ἐνόμισαν ὅτι ἐχάθη. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ φοβοῦνται, ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ εἶπαν στὸν Ἄαρὼν νὰ τοὺς κάμῃ ἕνα εἰδωλον, ὅπως ἐκεῖνα ποὺ ἐλάτρευαν οἱ Αἰγύπτιοι, νὰ τὸ προσκυνοῦν γιὰ Θεό.

Ὁ Ἄαρὼν ἀρνήθηκε, γιὰτὶ ἂν τοὺς ἔκανε εἰδωλο, θὰ παρέβαινε τὴν δευτέρα ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἰσραηλίτες ὁμως ἐπέμεναν καὶ ὁ Ἄαρὼν ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν ὄλοι ὅ,τι χρυσαφικὰ εἶχαν καὶ μ' αὐτὰ, ἀφοῦ τὰ

έλωσε, έφτιασε ένο όλόχρυσο μοσχάρι και τó έστησε σ' ένα ύψηλό μέρος για νά τó προσκυνούν. Οί 'Ισραηλίτες άρχισαν νά προσκυνούν τó χρυσό μοσχάρι για Θεό και νά τού προσφέρουν θυσίες, όπως οί ειδωλολάτρες.

"Υστερα από σαράντα ήμέρες ό Μωύσης κατέβηκε από τó όρος Σινά κρατώντας και τις δύο πλάκες τών έντολών.

"Όταν έπλησίασε στο μέρος, όπου οί 'Ισραηλίτες είχαν στήσει τó χρυσό μοσχάρι και είδε νά τó λατρεύουν για Θεό τόσο πολύ ώργίσθηκε, ώστε έρριξε με όρμη κάτω τις δύο πλάκες και τις έσπασε. "Επειτα έσπασε σέ κομμάτια τó χρυσό μοσχάρι, και τó άφάνισε, τούς δέ 'Ισραηλίτες τούς έτιμώρησε αύστηρά για τήν άμαρτία πού έκαμαν.

"Υστερα άπ' αυτά προσευχήθηκε και παρακάλεσε τόν Θεό νά συγχωρήση τόν λαό για τήν άμαρτία αύτή. 'Ο λαός μετανόησε και ό Θεός τού έδωσε άλλες δύο πλάκες με τις δέκα έντολές και έσυγχώρησε τούς 'Ισραηλίτες.

«Κύριον τόν Θεόν σου προσκυνήσεις και αύτῷ μόνῳ λατρεύσεις». (Ματθ. δ').

Ο Τελετουργικός νόμος

Τις πλάκες, επάνω στις όποιες είχαν γραφτή οί δέκα έντολές, ό Μωύσης κατά διαταγήν τού Θεού τις έβαλε μέσα σέ ένα ώραίο κιβώτιο κατάχρυσο τó όποιο ώνομάσθηκε Κι β ω - τ ό ς τ ή ς Δ ι α θ ή κ η ς. Τήν έτοποθέτησε μέσα σέ μιá πολυτελέστατη σκηνή, τήν όποία ώρισε νά χρησιμεύη για κινητός ναός τών 'Ισραηλιτών και τήν ώνόμασε Σ κ η ν ή τ ο υ Μ α ρ τ υ ρ ί ο υ.

"Η Σκηνή τού Μαρτυρίου χωριζόταν σέ δύο μέρη στο "Αδυτο ή "Αγιατών 'Αγίων και στο 'Ιερό. Στο "Αδυτο ήταν ή Κιβωτός τής Διαθήκης και ή Χρυσή Στάμνα, ή όποία ήταν γεμάτη από μάννα πού τούς έρριξε ό Θεός στήν έρημο. Στο άλλο μέρος, στο 'Ιερό, ήταν ή Τράπεζα τής Προθέσεως, ένα τρπέζι πού άκουμπούσαν τά πρόσφορα για τις θυσίες, ή έπτάφωτος λυχνία, δηλαδή ένα μεγάλο λυχνάρι με έφτά φώτα, πού πάντα ήταν άναμμένα και τó

Θυσιαστήριον τοῦ θυμιάματος, δηλαδή τὸ μέρος ποῦ ἔκαιγαν λιβάνι γιὰ θυσία στὸ θεό.

Ὁ Μωϋσῆς κατὰ διαταγὴν ἐπίσης τοῦ Θεοῦ, ὥρισε τὸν Ἄαρὼν ὡς ἀρχιερέα. Ὁρίσει ἐπίσης καὶ τὶς ἐξῆς ἐορτές.

1) Τὸ Σάββατον, δηλαδή τὴν ἐβδόμη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, κατὰ τὴν ὁποία ἀναπαύθηκε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς δημιουργίας.

2) Τὴν Νοεμβρίαν, δηλαδή τὴν πρώτη ἡμέρα ἐκάστου μηνός.

3) Τὸ Πάσχα, τὴν ἡμέρα ποῦ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν σκλαβιὰ τῶν Αἰγυπτίων.

4) Τὴν Πεντηκοστήν, τὴν ἡμέρα ποῦ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸ Σινᾶ τὸ Νόμο του.

5) Τὴν Σκηνοπηγίαν, γιὰ νὰ θυμοῦνται, ὅτι ἐζήσαν στὴν ἔρημο μέσα σὲ σκηνές, καί :

6) Τὴν ἡμέρα τοῦ ἐξιλασμοῦ, ποῦ ὁ ἀρχιερέας ἔκανε θυσίες στὸ Θεὸ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ συγχωρήσῃ τὶς ἀμαρτίες τοῦ λαοῦ καὶ τὶς δικές του.

10. Οἱ Ἰσραηλῖτες κατασκοπεύουν τὴν Χαναάν

Ἀφοῦ οἱ Ἰσραηλῖτες ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰ περίχωρα τοῦ ὄρους Σινᾶ, ἔφθασαν ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν πορεία στὰ σύνορα τῆς Χαναάν.

Ὁ Μωϋσῆς τότε, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ἐκλέγει 12 ἄνδρες, ἓνα ἀπὸ κάθε φυλὴ, καὶ τοὺς στέλνει γιὰ νὰ κατασκοπεύσουν τὴν Χαναάν, τὴν χώραν δηλαδή, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃ στοὺς Ἰσραηλῖτες. Οἱ δώδεκα αὐτοὶ ἄνδρες, ἀφοῦ ἐπὶ 40 ἡμέρες ἐκατασκοπέυαν προσεχτικὰ τὴν Χαναάν, ἐπέστρεψαν στὸ στρατόπεδο καὶ εἶπαν, ὅτι ἡ χώρα ἦταν εὐφορῆ, πλοῦσια, μὲ ἀφθονα καὶ ἐκλεκτὰ προϊόντα. Ἐφεραν μάλιστα γιὰ δεῖγμα κλῆμα μὲ σταφύλια τόσο μεγάλα, ὥστε ἐχρηιάσθησαν δύο ἄνδρες γιὰ νὰ σηκώσουν ἓνα σταφύλι. Οἱ κάτοικοι ὅμως τῆς χώρας, τοὺς εἶπαν, εἶναι πολὺ δυνατοὶ καὶ μεγαλόσωμοι καὶ οἱ πόλεις τῆς ἔχουν πολὺ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ φρούρια.

Οἱ Ἰσραηλῖτες, ὅταν ἄκουσαν τὸ τελευταῖο αὐτό, ἐφοβή-

θηκαν πολὺ καὶ δὲν ἤθελαν νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς Χαναανίους, Τόση μάλιστα δειλία τοὺς ἔπιασε, ὥστε πάλι ἄρχισαν νὰ ἀγανακτοῦν κατὰ τοῦ Μωϋσῆ καὶ νὰ ζητοῦν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Αἴγυπτον.

Μόνο δύο ἄνδρες, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Μωϋσῆς εἶχε στείλει στὴ Χαναάν, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Χάλεβ προσπαθοῦσαν νὰ ἐνθαρρύνουν τὸ λαὸ· τοὺς ὑπενθύμιζαν ἀπὸ πό-

Σταφύλι ἀπὸ τὴν γῆ Χαναάν

σους μεγάλους κινδύνους τοὺς ἔσωσε ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ τοὺς ἐβεβαίωσαν, ὅτι καὶ πάλι θὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ καταλάβουν τὴν χώρα τὴν ὁποία Αὐτὸς τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ. Ἄλλ' οἱ Ἰσραηλιτὲς ἠθέλησαν νὰ λιθοβολήσουν τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τὸν Χάλεβ καὶ ἐπέμεναν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Αἴγυπτον.

Τότε ὁ Θεὸς ὠργίσθηκε γιὰ τὴν ἀχαριστία τους καὶ τὴν ὀλιγοπιστία τους, καὶ τοὺς καταράσθηκε ἐπὶ 40 ἀκόμη χρόνια νὰ

περιπλανῶνται στήν ἔρημο. Κανείς ἀπό ἐκείνους πού ἦταν μεγαλύτεροι ἀπό εἴκοσι ἐτῶν νά μὴν ἀξιωθῆ νά πατήση τὴν γῆ Χαναάν, ἀλλὰ νά πεθάνουν στήν ἔρημο. Μόνον ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Χάλεβ καὶ ὅσοι ἦσαν νεώτεροι τῶν 20 ἐτῶν, θὰ ἀξιωνόνταν νά μποῦν στήν Χαναάν.

«Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν»; (Ρωμ. η')

11. Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ

Ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ ἐπραγματοποιήθηκε. Οἱ Ἰσραηλίτες περιπλανήθηκαν σαράντα χρόνια στήν ἔρημο, χωρίς νά μποροῦν νά μποῦν στήν Χαναάν. Ἐπὶ τέλους κατὰ τὸ τεσσαρακοστὸ ἔτος ἔφθασαν στὰ σύνορά της.

Τότε ὁ Μωϋσῆς προαισθάνθηκε, ὅτι θὰ πεθάνη. Ἦταν πιά γέρος, περισσότερο ἀπὸ 120 ἐτῶν. Προσκάλεσε λοιπὸν ὅλους τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ ἀφοῦ τοὺς ὑπενθύμισε ὅλες τίς εὐεργεσίες, πού τοὺς εἶχε κάνει ὁ Θεός, τοὺς προέτρεψε νά μείνουν πάντοτε πιστοὶ σ' αὐτὸν καὶ νά ἐκτελοῦν τὸ θέλημά του.

Οἱ Ἰσραηλίτες μὲ μιὰ φωνὴ ὑποσχέθηκαν, ὅτι θὰ ἀκούσουν τὰ λόγια του καὶ ὁ Μωϋσῆς, ὥρισε, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ὡς διάδοχόν του καὶ ἀρχηγόν τοῦ λαοῦ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Τοὺς εὐλόγησε ἔπειτὰ καὶ ἀνέβη στὸ πηλσίον ὄρος Ναβαῦ. Ἀπ' ἐκεῖ εἶδε τὴν ὥραία καὶ εὐφορο Χαναάν, προσευχήθηκε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ κατόπιν ἀπέθανε.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἐλυπήθηκαν πολὺ γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσῆ, τὸν ἐπένθησαν τριάντα ἡμέρες, καὶ τὸν ἔθαψαν μὲ τιμὲς στήν πεδιάδα Μαάβ.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, ὄνομα δὲ ἀσεβοῦς σβέννυται». (Παροιμ. ι').

12. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

Οἱ ἡμέρες τοῦ πένθους ἐπέρασαν καὶ οἱ Ἰσραηλίτες μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἐξακολούθησαν τὴν πορεία τους πρὸς τὴν Χαναάν.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν στὸν Ἰορδάνη ποταμό, τὸν ὁποῖον

ἐπέρασαν, με τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ βραχοῦν, καθὼς τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ ἔτσι μῆκαν στὴν Χαναάν.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ πάρουν τὴν χώραν αὐτή, ἔπρεπε προηγουμένως νὰ κυριεύσουν πολλές πόλεις, οἱ ὁποῖες εἶχαν δυνατὰ φρούρια.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς πόλεις ἦταν ἡ Ἰεριχώ, τὴν ὁποῖαν μάταια ἀγωνίζοντο οἱ

Ἰσραηλῖτες νὰ κυριεύσουν. Τὰ τεῖχη τῆς ἦταν ἰσχυρὰ καὶ ἀπόρθητα. Ἄρχισαν τότε νὰ ἀπελπίζονται. Κατὰ διαταγὴν ὁμοῦ, τοῦ Θεοῦ, οἱ ἱερεῖς, κρατώντας ὑψηλά τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, περιέφεραν αὐτὴ γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη. Ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρες ἐγίνετο αὐτό. Τὴν ἑβδόμη ἡμέρα οἱ ἱερεῖς ἐσάλπισαν, ὁ λαὸς ἐφώνησε δυνατὰ καὶ με τὴν δύναμι τοῦ Παντοδύναμου Θεοῦ τὰ φρούρια ἔπεσαν μόνον τους καὶ ἔτσι οἱ Ἰσραηλῖτες ἐκυρίευσαν τὴν ὄχυρὰ αὐτὴ πόλι.

Γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ἰεριχῶς

Οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῆς Χαναάν, ὅταν εἶδαν ὅτι οἱ Ἰσραηλῖτες ἐκυρίευσαν τὴν Ἰεριχώ, ἐμαζεύτηκαν καὶ ἐπετέθησαν ἐναντίον τους γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ προχωρήσουν. Ἐκεῖ λοιπὸν κοντὰ σὲ μιὰ πόλι Γαβαὼν, ἔγινε μεγάλη μάχη. Ἐπειδὴ ἐπλησίαζε νὰ νυχτώσῃ καὶ ἡ μάχη δὲν εἶχε τελειώσει ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ὕψωσε τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανὸ καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἡμέρα. Ἐπειτα φώνησε: «Ἄς σταθῇ ὁ ἥλιος στὴ Γαβαὼν καὶ ἡ σελήνη στὴν φάραγγα Αἰλῶν». Ὁ ἥλιος τότε στάθηκε, ἕως ὅτου οἱ Ἰσραηλῖτες νίκησαν.

Ἐτσι οἱ Ἰσραηλῖτες ἔγιναν κύριοι ὅλης τῆς Χαναάν. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τότε χάρισε τὴ χώρα σὲ ἴσα μέρη καὶ ἔδωσε ἀπὸ ἓνα μέρος σὲ κάθε φυλὴ Ἰσραηλιτῶν γιὰ νὰ κατοικήσῃ. Στὴ φυλὴ τοῦ Λευὶ, ποὺ ἦταν ἱερεῖς, δὲν ἔδωσε χώρα, ἀλλὰ σαράνια ὄχτῳ πόλεις καὶ τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ ὅλα τὰ εἰσοδήμα-

τα τῆς χώρας. Ἔτσι ἐγκαταστάθηκαν οἱ Ἰουδαῖοι στὴ Χαναάν.

Ὀλίγον καιρὸ ὕστερα πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, γέρος πιά καὶ ἔνδοξος, σὲ ἡλικία 110 χρονῶν καὶ τὸν ἔκλαψε πολὺ ὁ λαός, γιατί ἦταν ἀρχηγὸς γεμάτος πίστι στὸ Θεὸ καὶ ἀγάπη στὸ λαό του.

«Μὴ δειλιάσης, μηδὲ φοβηθῆς, ὅτι μετὰ σοῦ Κύριος ὁ Θεός σου εἰς πάντα, οὐ ἂν πορευῆ». (Ἰησ. Ναυῆ α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ οἱ Ἰσραηλιτεῖς ἄρχισαν νὰ λησμονοῦν τὸν ἀληθινὸ Θεό, ἐπειδὴ ἔκαναν συναναστροφές με εἰδωλολάτρεις. Ὁ Θεὸς ὄμως, γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ μετανοήσουν, ἄφηνε κάθε τόσο νὰ ἔρχωνται ἐναντίον τοὺς ξένοι λαοί, οἱ ὁποῖοι τοὺς ὑποδοῦλωνα.

Τότε οἱ Ἰσραηλιτεῖς μετανοοῦσαν, ζητοῦσαν τὴν βοήθεια τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεὸς ἔστελνε σ' αὐτοὺς εὐσεβεῖς καὶ φιλοπάτριδες ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐλευθέρωναν ἀπὸ τοὺς ξένους λαούς. Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ κυβερνοῦσαν τοὺς Ἰσραηλιτεῖς καὶ ὅταν εἶχαν εἰρήνη καὶ ὠνομάζοντο Κριτεῖς.

1. Ο ΓΕΔΕΩΝ

Ὁ Γεδεὼν ἦταν ὁ πρῶτος κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τοὺς διοικοῦσε τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχαν πόλεμο με τοὺς Μαδιανῖτες. Ἐμάζεψε λοιπὸν στρατὸ ἀπὸ 32 χιλιάδες Ἰσραηλιτεῖς καὶ ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῶν Μαδιανιτῶν.

Προτοῦ ὄμως ἐπιτεθῆ με ὄλο τὸ στρατό του, ἐδιάλεξε τριακοσίους στρατιῶτες, τοὺς πιὸ εὐσεβεῖς καὶ πιὸ ἀνδρείους καὶ τοὺς ἐχώρισε σὲ τρία τμήματα. Σὲ καθένα ἀπ' αὐτοὺς ἔδωσε ἀπὸ μιὰ σάλπιγγα καὶ ἀπὸ μία στάμνα, μέσα στὴν ὁποία ὑπῆρχε μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη καὶ τοὺς διέταξε, μόλις ἀκούσουν τὴν νύχτα τὸ σύνθημα, ν' ἀρχίσουν νὰ σαλπίζουν δυνατὰ

Οί 300 νικητές με τόν Γεδεών

καί τήν ἴδια στιγμή νά σπάσουν τήν στάμνα καί νά σηκώσουν ψηλά τίς λαμπάδες

Ἡ διαταγή τοῦ Γεδεών ἐξετελέσθη τήν νύχτα. Οἱ τρακόσιοι Ἰσραηλίτες σέ ὀρισμένο σύνθημα, ἔσπασαν τίς στάμνες τους, σήκωσαν τίς λαμπάδες τους καί σαλπίζοντας ὤρμησαν ἐναντίον τῶν Μαδιανιτῶν. Οἱ Μαδιανῖτες ἐκοιμῶντο ἤσυχοι, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσαν τόν θόρυβο ἐκεῖνο καί εἶδαν τήν λάμψη τῶν λαμπάδων καί τήν ἐπίθεσι τῶν Ἰσραηλιτῶν. Σύγχυσις καί ταραχή μεγάλη ἐπεκράτησε τότε στό στρατόπεδό τους καί ὄλοι ζητοῦσαν νά σωθοῦν φεύγοντας.

Τότε ὤρμησε ἐναντίον τους ὁ ὄλος ὁ στρατός τῶν Ἰσραηλιτῶν καί ἔφερε μεγάλη πανωλεθρία στό στρατεύμά τους.

«Ἐξεζήτησα τόν Κύριον καί ἐπήκουσέ μου, καί ἐκ πασῶν τῶν θλίψεών μου ἐρρύσατό με». (Ψαλμ. λγ')

2. Ὁ Σαμψών

Ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια καί οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν πάλι νά λησμονοῦν τὸ Θεὸ καί τίς ἐντολές του. Γι' αὐτὸ καί ὁ Θεὸς τοὺς ἐτιμώρησε καί τοὺς ὑποδούλωσε στοὺς χειρότεροὺς τους

έχθρους, τούς Φιλισταίους, στους όποιους έμειναν υπόδουλοι περίπου σαράντα χρόνια και υπέφεραν τὰ πάνδεινα,

Έπειδή όμως μετενόησαν και παρεκάλεσαν τόν Θεό να τούς έλευθερώσει από τήν δουλείαν, ό Θεός τούς έλυπήθη και έστειλε σ' αυτούς κριτή τόν Σαμψών.

Στόν Σαμψών ό Θεός είχε δώσει μεγάλη δύναμι. Με τήν δύναμή του αυτή ό Σαμψών διαρκώς ένωχλούσε τούς Φιλισταίους και τούς έκαμε πολλές βλάβες. Γι' αυτό οι Φιλισταίοι τόν θεωρούσαν επικίνδυνον και ζητούσαν εύκαιρα να τόν πιάσουν.

«Άς πεθάνω κι' έγώ μαζί με τούς έχθρους μου»

Συγκεκριμένα λοιπόν πολλοί απ' αυτούς, έκαιροφυλάκτουν και τόν έπιασαν μέσα σ' ένα σπήλαιο τήν ώρα που κοιμόταν. Τόν έδεσαν με χονδρό σχοινί και τόν ώδηγούσαν στη φυλακή. Ό Σαμψών όμως με τή δύναμή του, έσπασε τὰ δεσμά του, καταδίωξε τούς Φιλισταίους και άρχισε πάλι με κάθε τρόπο να τούς ένοχλή.

Οί Φιλισταίοι τότε ανέθεσαν σε μιá Φιλισταία γυναίκα, ή οποία γνωριζόταν με τόν Σαμψών, να τούς τόν παραδώσει. Η γυναίκα αυτή ώνομαζόταν Δαλιδα και ήταν πολύ πονηρή. Κατώρθωσε με δόλο να παραδώσει τόν Σαμψών στα χέρια τών Φιλισταίων, οι όποιοι τόν συνέλαβαν και τόν έρριξαν στη φυ-

λακή; Τὸ χειρότερο ἦταν, ὅτι ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἐπειδὴ εἶχε σχέσι μὲ γυναῖκα ἀλλόθρησκη, τὴν Δαλιδά, τοῦ ἀφήρεσε τὴν μεγάλη δύναμι, πού τοῦ εἶχε δώσει.

Ἔτσι ὁ Σαμψὼν κατήντησε τὸ παίγνιο τῶν ἐχθρῶν του. Μία ἡμέρα οἱ Φιλισταῖοι ἐώρταζαν κάποια μεγάλη γιορτὴ τους καὶ ἦσαν ὅλοι μαζεμένοι στὸ μεγαλύτερο ναὸ τους. Γιὰ νὰ διασκεδάσουν, ἔφεραν ἐκεῖ τὸν Σαμψὼν, τὸν ἔδεσαν ἀνάμεσα σὲ δύο στύλους καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ἐμπαίζου.

Ὁ Σαμψὼν δὲν μποροῦσε πιά νὰ ὑποφέρῃ τοὺς ἐμπαιγμούς· προσευχήθηκε λοιπὸν καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν δυναμώσῃ ὁ Θεός. Ἀγκάλιασε τοὺς δύο στύλους, ἔσεισε αὐτοὺς μὲ δύναμι καὶ εἶπε: «ἄς ἀποθάνω καὶ ἐγὼ μαζί μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου». Οἱ στύλοι ἐκλονίσθησαν καὶ ἔπεσαν, μαζί δὲ μὲ αὐτοὺς καὶ ὁλόκληρος ὁ ναός. Κατεπλακώθησαν τότε στὰ ἐρείπιά του ὁ Σαμψὼν καὶ χιλιάδες Φιλισταῖοι.

3. Ὁ Ἥλι

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαμψὼν κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐγένετο ὁ ἀρχιερεὺς Ἥλι.

Ὁ Ἥλι ἦταν εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ἀλλὰ δὲν εἶχε καλὰ παιδιὰ. Τὰ παιδιὰ του ἦταν ἀσεβῆ καὶ ποτὲ δὲν τὸν ἄκουγαν. Ὁ Θεὸς συμβούλευε τὸν Ἥλι νὰ τὰ τιμωρήσῃ, γιὰ νὰ τὰ φέρῃ στὸν καλὸ δρόμο, ἐκεῖνος ὅμως ἀπλῶς τὰ συμβούλευε καὶ δὲν τὰ τιμωροῦσε· τόσο πολὺ τὸν ἐτύφλωνε τὸ πατρικὸν του αἷσθημα.

Ἄλλὰ ὁ δίκαιος Θεὸς ἐτιμώρησε μόνος τὸν Ἥλι γιὰ τὴν παρακοή του.

Οἱ Ἰσραηλίτες πολεμοῦσαν μὲ τοὺς Φιλισταίους καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἥλι, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουν, ἐπῆραν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ ἐπετέθησαν ἐναντίον τους. Ἐγένετο δυνατὴ μάχη, καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ἐνίκηθησαν. Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἥλι ἐφονεύθησαν καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἀλλοπίστων. Ὁ Ἥλι μόλις ἔμαθε τὴ μεγάλη αὐτὴ συμφορὰ τόσο λυπήθηκε, ὥστε ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνο του καὶ πέθανε.

«Οἱ πατέρες ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου». (Ἐφ. σ')

4. Ὁ Σαμουήλ

“Όταν ὁ Ἥλι πέθανε, κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ὁ Σαμουήλ.

Ὁ Σαμουήλ σπούδασε κοντὰ στὸ Ἥλι. Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀγαποῦσε τὸν Θεὸ καὶ ἦταν ἀφοσιωμένος σ’ αὐτόν, ὅταν δὲ ἔμεγάλωσε καὶ ἔγινε κριτὴς, δὲν ἔπαυε νὰ συμβουλευῆ τὸν λαὸ νὰ εἶναι πιστὸς στὸ Θεὸ καὶ νὰ τηρῆ τίς ἐντολές του.

Οἱ Ἰσραηλιτεῖς τὸν ἄκουσαν καὶ ἄρχισαν νὰ μετανοοῦν. Ἐπειτα μὲ ἀρχηγὸ τὸν Σαμουήλ ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Φιλισταίων καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἐνίκησαν καὶ πῆραν πάλιν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Ὁ Σαμουήλ ἐκυβέρνησε τοὺς Ἰσραηλιτεῖς εἴκοσι χρόνια μὲ σύνεσι καὶ στοργή. Ὅταν ἐγέρασε καὶ ἐπρόκειτο νὰ πεθάνη, ὥρισε ὡς διαδόχους του τὰ δύο παιδιά του. Ἀλλ’ οἱ Ἰσραηλιτεῖς βλέποντες τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς νὰ ἔχουν βασιλεῖς, ἐζήτησαν κι’ αὐτοὶ βασιλέα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο νὰ κυβερνῶνται.

Ὁ Σαμουήλ στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε. Ἐφοβεῖτο μήπως μὲ τοὺς βασιλεῖς ὑπερηφανευθοῦν καὶ παύσουν πλέον νὰ ἐλπίζουν στὸ Θεό. Ἀλλ’ ἐπειδὴ ἐπέμεναν, ἀναγκάσθηκε κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, νὰ διαλέξῃ ἕναν ἄντρα ἀνδρεῖον καὶ γεμᾶτον πίστι στὸν Θεό, τὸν Σαοὺλ, καὶ τὸν ἔχρισε βασιλέα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

5. Ἡ καλὴ νύφη Ροῦθ

Τὴν ἐποχὴ τῶν κριτῶν στὴ μικρὴ πόλι τῆς Χαναάν τῆ Βηθλεέμ ζοῦσε ἕνας φτωχὸς ἀλλὰ εὐσεβὴς ἄνθρωπος, ὁ Ἐλιμέλ εχ μαζι μὲ τὴν γυναῖκα του τὴν Νωεμὶν καὶ τὰ δύο παιδιά του.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὴν Βηθλεέμ ἔπεσε μεγάλη πείνα καὶ πολλοὶ κάτοικοι τῆς ἀναγκάσθηκαν νὰ πᾶνε σὲ ἄλλες χῶρες γιὰ νὰ ζήσουν.

Ἐτσι ὁ Ἐλιμέλεχ μὲ τὴν οἰκογένειά του πῆγε καὶ ἐγκαταστάθηκε σὲ μιὰ γειτονικὴ χώρα, τὴ Μωάβ. Ἐκεῖ τὰ παιδιά τοῦ Ἐλιμέλεχ πανδρεύθηκαν Μωαβίτισσες γυναῖκες, τὴν Ὀρφά καὶ τὴν Ροῦθ. Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ Ἐλιμέλεχ πέ-

θανε καθώς και τὰ παιδιά τους και ἡ Νωεμὶν ἔμεινε μὲ τις δυὸ νύφες της. Μετὰ ἀπὸ τὸ θάνατο τῶν παιδιῶν της ἡ Νωεμὶν ἀπεφάσισε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα της τὴν Βηθλεέμ. Γιαυτὸ κάλεσε τις νύφες της και τις συμβούλεψε νὰ μείνουν κοντὰ στοὺς γονεῖς τους και νὰ ξαναπανδρευτοῦν.

Ἡ Ὁρφὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ παρακάλια ἐπέεσθη νὰ μείνῃ μαζί μὲ τοὺς γονεῖς της, ἡ Ροὺθ ὅμως ἐστάθηκε ἀδύνατο νὰ πεισθῇ. «Θαρθῶ μαζί σου» εἶπε στὴν πεθερά της, «ὅπου νὰ πᾶς, θὰ σὲ ἀκολουθῆσω». Ἐτσι ἡ Νωεμὶν σάν εἶδε τὴν ἀφοσίωσι

Ἡ Ροὺθ στὸ χωράφι τοῦ Βοός

και τὴν ἀγάπη τῆς Ροὺθ, τὴν πῆρε μαζί της και γύρισαν στὴν Βηθλεέμ τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ.

Ἐκεῖ ἡ Ροὺθ πήγαινε κάθε μέρα στὰ χωράφια τοῦ πλούσιου Βοός και μάζευε τὰ στάχυα ποὺ ἄφιναν οἱ ἐργάτες ἀθέριστα, τὰ καθάριζε, τὰ ἔφτιανε ψωμί και τρώγανε μαζί μὲ τὴν πεθερά της.

Ὁ Βοός, μόλις ἔμαθε τὴν ἱστορία τῆς Ροὺθ, τὴν ἐκτίμησε πάρα πολὺ γιὰ τὴν καλωσύνη της και τὴν ἔκανε σύζυγό του. Ὁ Βοός και ἡ Ροὺθ ἔζησαν πολὺ εὐτυχισμένοι και εἶχαν μαζί τους και τὴν Νωεμὶν, τὴν ὁποῖα περιποιήθηκαν ὡς τὰ

βαθειά γηρατειά της. Ἡ καλή Ρουθ ἀνταμείφθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὶς ἀρετὲς της. Ἀπὸ τὸν Βοὺζ καὶ τὴν Ρουθ γεννήθηκε ὁ Ὠβὴδ καὶ ἀπὸ αὐτὸν γεννήθηκε ὁ Ἰεσσαὶ ὁ πατέρας τοῦ Βασι-
ληᾶ Δαυὶδ, ἀπὸ τὴν γεννεὰ τοῦ ὁποῦλου γεννήθηκε ὁ Χριστὸς μας.

«Σοφαὶ γυναῖκες ὠκοδόμησαν οἴκους». (Σιρ. ζ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ

1. Ὁ Σαοὺλ

Ὁ Κριτὴς Σαμουὴλ, ὅπως εἶπαμε, ἔχρισε πρῶτον Βασιλιά τῶν Ἰσραηλιτῶν τὸν Σ α ο ὺ λ. Ὁ Σαοὺλ ἦταν εὐσεβὴς καὶ δίκαιος. Ἀγαποῦσε τὸν λαὸ καὶ κατῶρθωσε νὰ νικήσῃ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κράτους.

Οἱ ἐπιτυχίες τοῦ αὐτὸς ὅμως τὸν ἔκαμαν ὑπερήφανο. Ἄρ-
χισε νὰ πέφτῃ σὲ ἀμαρτίες, καὶ νὰ ξεχνᾷ τὶς ἐντολὰς τοῦ
Θεοῦ. Ὁ γέρο-Σαμουὴλ τὸν συνεβούλευε νὰ ἀλλάξῃ διαγωγὴ,
ἀλλὰ δὲν κατῶρθωνε τίποτε. Ὁ Σαοὺλ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς
ἐγίνεταν σκληρὸς στὸν λαὸ. Ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ τὸν μισῇ.

Ὁ Σαμουὴλ τοῦ προεῖπε, ὅτι ὁ Θεὸς γιὰ τὴν διαγωγὴ τοῦ
αὐτῆ θὰ τὸν τιμωρήσῃ. Τότε τὸν ἔπιασε μιὰ μελαγχολία καὶ
πάντα ἦταν λυπημένος καὶ σκεπτικός. Γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν λύ-
πη τοῦ πῆρε στὸ παλάτι τοῦ ἑνα νεαρὸ βοσκό, τὸν Δαυὶδ, ὁ
ὁποῖος ἔπαιζε κιθάρα. Ὁ βοσκὸς αὐτὸς μὲ τὸ τραγούδι τοῦ
καὶ τὸ ὄμορφο παίξιμο τῆς κιθάρας τοῦ διασκέδαζε τὸν μελαγ-
χολικὸ βασιλιά.

2. Δαυὶδ καὶ Γολιάθ

Οἱ Φιλισταῖοι, ὅταν κατάλαβαν ὅτι ὁ λαὸς μισεῖ τὸν Σα-
οὺλ, ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Τὰ στρατεύματα παρατάχθησαν γιὰ πόλεμο. Τότε βγῆκε
ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους ἕνας πελώριος γίγαντας ὁ Γ ο λ ι ᾶ θ καὶ
φώναξε στοὺς Ἰσραηλίτες: «Διαλέχτε καὶ σείτε τὸ καλύτερο

παλληκάρι σας καί ἄς ἔλθῃ νά μονομαχήσῃ μαζί μου. Ὅποιος ἀπό τούς δυό σκοτωθῆ, ἐκείνου τὸ στράτευμα θά θεωρῆται νικημένο».

Σαράντα ἡμέρες ἔβγαινε κάθε πρωτὶ ὁ Γολιάθ καί προκαλοῦσε τούς Ἰσραηλίτες.

Ὁ Σαοὺλ ὑπεσχέθη σὲ κείνον πού θά νικήσῃ τὸν Γολιάθ

Δαυῖδ καί Γολιάθ

πολλά δῶρα καί τὴν κόρη του γιὰ σύγυγο. Κανείς δὲν τολμοῦσε νά παλαίψῃ μὲ τὸν γίγαντα.

Μιά μέρα ἦρθε στὸ στρατόπεδο τῶν Ἰσραηλιτῶν γιὰ νὰ φέρῃ τροφή στὰ ἀδέρφια του ὁ μικρὸς Δαυῖδ πού διεσκέδαζε τὸν βασιλιά Σαοὺλ μὲ τὴν κιθάρα του. Ἦταν μικρὸς στὸ ἀνάστημα ἀλλὰ γεναῖο παλληκάρι. Ὄταν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Γολιάθ, ἀποφάσισε νά μονομαχήσῃ μαζί του.

Παρουσιάζεται λοιπὸν στὸν βασιλιά Σαοὺλ καί τοῦ ζητεῖ τὴν ἄδειά του. Ὁ Σαοὺλ δὲν ἤθελε νά τὸν ἀφίση, γιὰτὶ ἦταν

μικρός και άσφαλώς θα τον έσκότωνε ο Γολιάθ. Όταν όμως είδε την μεγάλη του έπιμονή, του επέτρεψε.

Την επομένη ημέρα ο Δαυίδ, άφοδ προσευχήθηκε στον Θεό και ζήτησε την βοήθειά του, ξεκίνησε για τὸ στρατόπεδο. Έκει του έδωσαν βαρειά πανοπλία, αλλά αυτός τὰ πέταξε όλα και με την σφεντόνα του και λίγα λιθάρια βγήκε νὰ παλαίψη με τον γίγαντα.

Ο Γολιάθ, όταν είδε τον μικρόν και άοπλο Δαυίδ, γέλασε και του είπε με περιφρόνησι: «βρέ παληόπαιδο για σκύλλο με πέρασες και έρχεσαι νὰ πολεμήσης μαζί μου με σφεντόνα και πέτρες;; Τώρα θα ιδής, πώς οίξσκύλλοι θα φάνε τὸ κορμί σου».

Ο Δαυίδ όμως τοῦ άπάντησε; «Έσύ έρχεσαι με άσπίδα κοντάρι και σπαθί, έγώ όμως έρχομαι με την βοήθεια του Θεού. Πλησίασε και θα ιδής!».

Ο Γολιάθ τότε ώρμησε έναντίον του. Πριν όμως τον πλησιάση, ο Δαυίδ βάζει μιὰ πέτρα στην σφεντόνα του, την στριφογυρίζει και την ρίχνει έναντίον του. Η πέτρα χτυπάει τον Γολιάθ στο μέτωπο και τον ρίχνει κάτω ζαλισμένο. Άμέσως ο Δαυίδ άτρομος, τρέχει, άρπάζει τὸ βαρὺ σπαθί του Γολιάθ και τοῦ κόβει τὸ κεφάλι.

Οι Φιλιισταίοι, σαν είδαν σκοτωμένο τον γίγαντα, έχασαν τὸ θάρρος τους και έτράπησαν εις φυγήν. Τότε οί Ἰσραηλίτες τους κατεδίωξαν και τους ένίκησαν. X

«Έάν και πορευθῶ έν μέσω σκιάς θανάτου οὐ φοβηθήσομαι κακά, ότι σύ μετ' έμου εί». (Ψαλμ. κβ')

3. ~~Ο~~ Σαούλ καταδιώκει τον Δαυίδ

Όταν γύρισαν οί Ἰσραηλίτες από τον πόλεμο, τίμησαν πολὺ τὸ σωτήρα τους, τον Δαυίδ. Τὰ γυναικόπαιδα βγήκαν έξω από τὰ Ἱεροσόλυμα για νὰ υποδεχτοῦν τους νικητές και τραγουδοῦσαν: «Ο Σαούλ ένίκησε χιλιάδες και ο Δαβίδ μυριάδες».

Αυτό όμως πείραξε πολὺ τον Σαούλ. Έζήλεψε τον Δαυίδ, τον έφθόνησε και άποφάσισε νὰ τον σκοτώση.

Μόλις τὸ άντιλήφθηκε ο Δαυίδ, έφυγε από τὸ παλάτι του Σαούλ, μαζί με κάμποσους φίλους του κι' άνέβηκε στα βουνά.

Ὁ Σαούλ τὸν κατεδίωξε ἐπάνω στὰ βουνά. Μία ἡμέρα καθὼς ἦταν κουρασμένος μπήκε σὲ μία σπηλιά νὰ ξεκουραστῆ καὶ ἀποκοιμήθηκε ἐκεῖ τῆ νύχτα. Πιὸ μέσα κρυβότανε καὶ ὁ Δαυῖδ μὲ τοὺς συντρόφους του.

Ἔνας ἀπὸ τοὺς φίλους του λέει τότε στὸν Δαυῖδ: «Δαυῖδ, εἶναι εὐκαιρία νὰ σκοτώσουμε τὸν Σαούλ, νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ γίνης ἐσὺ βασιλιάς». «Ὁχι!» τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Δαυῖδ. «Δὲν πρέπει νὰ σκοτώσουμε τὸν βασιλιά μας. Εἶναι ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἔτσι εἶπε ὁ Δαυῖδ καὶ ἀφοῦ πλησίασε τὸν βασιλιά πού κοιμόταν, ἔκοψε μόνο ἓνα μεγάλο κομμάτι ἀπὸ τὴ βασιλικὴ χλαμύδα καὶ ἔφυγε μὲ τοὺς φίλους του.

Ἡ νύχτα πέρασε καὶ τὸ πρωῒ, πού ἔφυγε ὁ Σαούλ μὲ τὰ στρατεύματά του, ὁ Δαυῖδ πού ἦταν ἀπέναντι καὶ ψηλὰ ἐπάνω σὲ ἓνα βράχο, τοῦ φώναξε: «Σαούλ, ἂν ἤθελα σὲ σκότωνα. Γιὰ ψάξε τὴν χλαμύδα σου! Ἄδικα μὲ καταδιώκεις!»

Ὁ Σαούλ πραγματικὰ ἔψαξε καὶ εἶδε τὴν κομμένη χλαμύδα. Κατάλαβε τότε, ὅτι ἄδικα καταδιώκει καὶ φθοναίει τὸν Δαυῖδ. Μετενόησε λοιπόν, ζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Δαυῖδ καὶ τὸν κάλεσε πλησίον του.

4. Ὁ Δαυῖδ βασιλιάς

Ὅταν πέρασαν λίγα χρόνια, οἱ Φιλισταῖοι ξανάρχισαν τὸν πόλεμο μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες. Σὲ μία φοβερὴ μάχη οἱ Ἰσραηλίτες νικῆθηκαν, σκοτώθηκαν τὰ δύο παιδιά τοῦ βασιλιά Σαούλ καὶ ὁ ἴδιος κινδύνευε νὰ πιαστῆ ζωντανὸς ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους. Γιὰ νὰ μὴν τὸν πιάσουν αἰχμάλωτο, σκοτώθηκε μόνος του, μπήγοντας τὸ σπαθί του στὸ στήθος του.

Στὴν δύσκολη αὐτὴ στιγμή ὁ γέρο-Σαμουήλ, πού ζοῦσε ἀκόμη, ἔχρισε βασιλιά τὸν Δαυῖδ.

Ὁ Δαυῖδ ἀμέσως διωργάνωσε τὸν στρατὸ καὶ ἐνίκησε τοὺς Φιλισταίους. Ἐπειτα ἐπετέθη καὶ ἐναντίον τῶν ἄλλων ἐχθρῶν τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τοὺς ἐνίκησε. Τὸ Ἰσραηλιτικὸν κράτος ἐμεγάλωσε καὶ τὰ σύνορά του ἔφθασαν ἀπὸ τὸν Εὐφράτη ποταμὸ ἕως τὴν Αἴγυπτο.

Ἔτσι ὁ Δαυῖδ ἔγινε ὁ πιὸ ἔνδοξος βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὄρισε τὴν Ἱερουσαλὴμ πρωτεύουσα τοῦ Κράτους καὶ

ἐπάνω στο λόφο τῆς Ἱερουσαλήμ Σιὼν ὕψωσε μία μεγάλη σκηνή, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐτοποθέτησε τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. Τὴν μετέφερεν ἐκεῖ μὲ μεγάλη πομπή καὶ μεγαλοπρέπεια. Μπροστά στὴ πομπή πήγαινε ὁ ἴδιος ὁ Δαυῖδ παίζοντας τὴν λύρα του. Ἀκολουθοῦσαν 4 ἱερεῖς ποὺ ἔφεραν στοὺς ὦμους τοὺς τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ πίσω οἱ μουσικοὶ καὶ ὁ λαὸς δοξολογοῦντες τὸν Θεό.

Ὁ Δαυῖδ ἦταν εὐσεβὴς καὶ θεοφοβούμενος. Ἔκαμε ὅμως μία μεγάλη ἁμαρτία. Στὸ στρατό του εἶχε ἓνα τίμιο καὶ πιστὸ ἀξιωματικὸ, τὸν Οὐρία. Ὁ Οὐρίας εἶχε γυναῖκα ὠραιότατη, τὴν ὁποῖαν ὁ Δαυῖδ ἤθελε νὰ κάμη δική του σύζυγο. Διέταξε λοιπὸν τὸν στρατηγὸν του Ἰωάβ καὶ ἐτοποθέτησε τὸν Οὐρία, ὅταν ἔκαμε μάχη μὲ τοὺς ἐχθρούς, σὲ μία θέσι ἐπικίνδυνη καὶ ἐφονεύθη. Ἔτσι ἡ σύζυγος τοῦ Οὐρία ἔμεινε χήρα καὶ τὴν πῆρε σύζυγο ὁ Δαυῖδ. Γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔγκλημά του ὁ Θεὸς τοῦ ἔστειλε τὸν προφήτη Νάθαν, ὁ ὁποῖος τοῦ μίλησε αὐστηρὰ καὶ τοῦ τοῦ προεῖπε, ὅτι θὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ Θεός.

Ὁ Δαυῖδ μετενόησε εἰλικρινά, ἔκλαψε, ἐζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ γιὰ δεῖγμα τῆς μετανόιας του ἔγραψε τὸν περὶφημο ψαλμὸ: «Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου κλπ.».

«Μὴ αἰσχυνθῆς ὁμολογῆσαι τὰς ἁμαρτίας σου». (Σιρ δ')

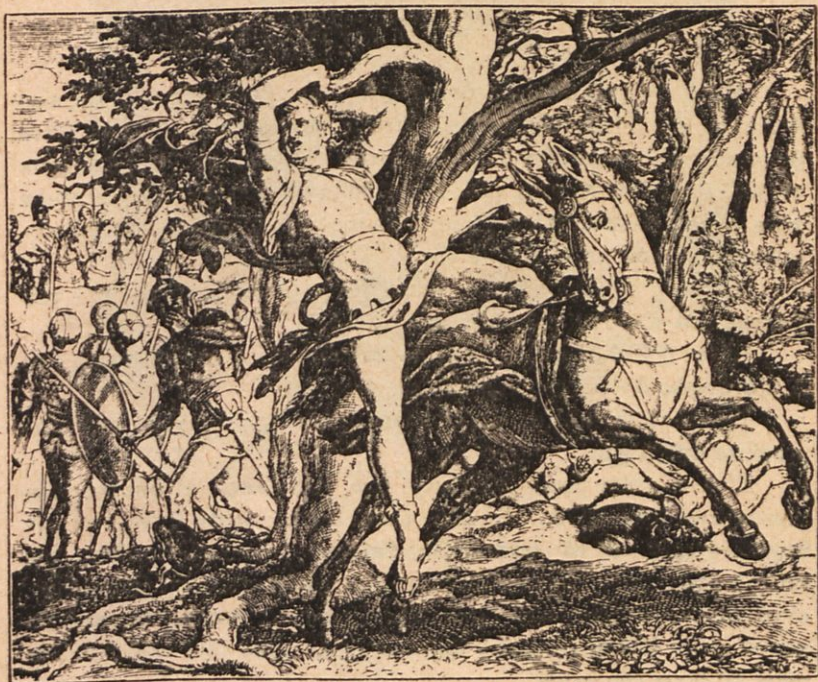
5. Ἐπανάστασις τοῦ Ἀβεσσαλώμ

Ὁ Δαυῖδ εἶχε παιδιὰ τὸν Ἀβεσσαλώμ καὶ τὸν Σολομῶντα.

Ὁ Ἀβεσσαλώμ ἦτο ὠραῖος ἀλλὰ ἦτο κακός, μοχθηρὸς καὶ φιλόδοξος. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλοδοξία του, ἐσκέφθη νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν πατέρα του καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς. Ἔκαμε λοιπὸν ἐπανάστασι. Πολὺς στρατὸς ἐπῆγε μαζί του καὶ τὸν ὠνόμασε βασιλιά.

Ὁ Δαυῖδ ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ νὰ πάῃ πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνη. Ἐκεῖ συνήθροισε στρατὸν καὶ τὸν ἔστειλε ἐναντῖον τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀβεσσαλώμ. Παρήγγειλε στὸν ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ τὸν Ἰωάβ, ἂν νικήσῃ, νὰ μὴ φονεύσῃ τὸν Ἀβεσσαλώμ, ἀλλὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ.

Οἱ δύο στρατοὶ συναντήθηκαν στὸ δάσος Ἐφραΐμ. Ἐκεῖ ἔγινε φοβερὴ μάχη καὶ ὁ στρατὸς τοῦ Ἀβεσσαλώμ νικήθηκε καὶ διαλύθηκε. Ὁ Ἀβεσσαλώμ γιὰ νὰ σωθῆ, ἀνέβη σὲ ἓνα μουλάρι καὶ ἔφυγε. Ἐνῶ ἔτρεχε μέσα στὸ δάσος, τὰ μακριὰ του μαλλιά καθὼς ἀνεμίζονταν ἀπὸ τὸ τρέξιμο, πιάστηκαν καὶ μπλέχτηκαν στὰ κλαδιὰ ἐνὸς δένδρου καὶ ὁ Ἀβεσσαλώμ βρέθηκε κρεμασμέ-

Τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Ἀβεσσαλώμ

νος. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ καὶ τὸν βρῆκαν σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι οἱ στρατιῶτες ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν, τὸν σκότωσαν παρὰ τὴν διαταγὴ τοῦ βασιλιᾶ Δαυῖδ.

Ὅταν ὁ Δαυῖδ ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Ἀβεσσαλώμ ἐλυπήθη πολὺ. Ἄρχισε νὰ κλαίη ἀπαρηγόρητος καὶ νὰ φωνάζῃ. «Ἀβεσσαλώμ, Ἀβεσσαλώμ, παιδί μου ἀγαπημένο. Εἶθε νὰ πέθαινα ἐγὼ ἀντὶ γιὰ σένα».

Ὁ Δαυῖδ μετὰ ἀπὸ τὴν νίκην ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἐπειδὴ τὰ παιδιά του Ἀδωνίας καὶ Σολομών ἐφιλονικοῦσαν ποῖος θὰ γίνῃ βασιλιάς μετὰ ἀπὸ τὸν θανάτὸν του, ὁ Δαυτὶδ ἔχρισε βασιλιά τὸν Σολομῶντα καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν.

«Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος». (Ρωμ. στ')

6. Ὁ Σολομών

Μετὰ ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Δαυτὶδ ἔγινε βασιλιάς ὁ γιὸς του ὁ Σολομών. Ἦταν ἐξυπνος, εὐσεβὴς καὶ δίκαιος. Ὅταν ἔγινε βασιλιάς παρουσιάσθη στὸν ὕπνο του ὁ Θεὸς καὶ τὸν ἐρώτησε τί ἠθελε νὰ τοῦ χαρίσῃ. Πλοῦτον, δόξαν ἢ σοφίαν. Ὁ Σολομών τότε εἶπε: «Κύριε θέλω νὰ μοῦ δώσῃς μόνο σοφίαν γιὰ νὰ κυβερνήσω τὸν λαόν Σου».

Ὁ Θεὸς εὐχαριστήθηκε πὺρ ζήτησε μόνον σοφίαν καὶ τοῦ χάρισε καὶ πλοῦτο καὶ δόξα καὶ σοφία.

Ἔτσι ὁ Σολομών ἔγινε ὁ πιὸ πλούσιος, ὁ πιὸ ἔνδοξος καὶ ὁ πιὸ σοφὸς ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὴν μεγάλην του σοφίαν τὴν ἔδειξε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ παρακάτω ἐπεισόδιο.

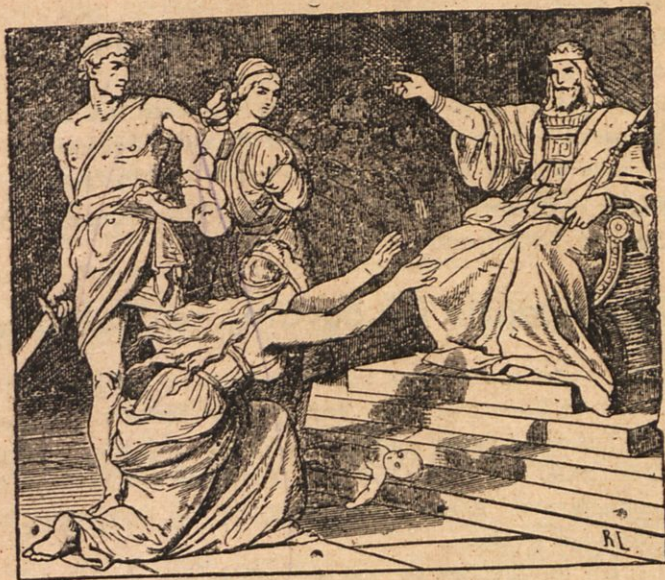
Σ' ἓνα σπῆτι ἦσαν σύνοικοι δυὸ γυναῖκες, οἱ ὁποῖες γέννησαν ἀπὸ ἓνα ἀγόρι. Ἡ μίαν ἀπὸ αὐτὰς στὸν ὕπνο της τὴν νύχτα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐπίεσε τὸ μικρὸ παιδάκι της καὶ τὸ ἐφόνευσε. Ὅταν ξύπνησε καὶ τὸ ἀντελήφθη, σηκώθηκε σιγὰ σιγὰ καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἔβαλε τὸ πεθαμμένο παιδάκι κοντὰ στὴν ἄλλη γυναῖκα, πὺρ κοιμόταν στὸ ἴδιο δωμάτιο καὶ πῆρε τὸ δικὸ της παιδί.

Τὸ πρωῒ, ὅταν ξύπνησε ἡ ἄλλη γυναῖκα καὶ εἶδε, πὺρ τὸ πεθαμμένο παιδί δὲν ἦταν δικὸ της, ἄρχισε τὶς φωνὰς καὶ ζητοῦσε τὸ παιδί της, ἡ ἄλλη ὁμως γυναῖκα ἔλεγε καὶ αὐτὴ, ὅτι τὸ παιδί ἦταν δικὸ της. Ἦρθαν λοιπὸν μπροστὰ στὸν βασιλιά Σολομῶντα νὰ βγάλῃ ἀπόφασι.

Ὁ σοφὸς Σολομών, ἀφοῦ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὶς δύο γυναῖκες, διέταξε ἓνα στρατιώτη νὰ σχίσῃ μὲ μίαν μάχαιρα τὸ ζωντανὸ παιδί στα δύο καὶ νὰ πάρῃ ἡ κάθε μίαν γυναῖκα τὸ μισό!

Ἡ μίαν γυναῖκα ἀτάραχη δέχθηκε νὰ σχίσουν τὸ παιδί. Ἡ

ἄλλη ὅμως ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ βασιλιά καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ σκοτώσουν τὸ παιδί καὶ ἄς τὸ πάρῃ ὁ ἄλλῃ.

Ἡ κρίσι τοῦ Σολομῶντα

Ὁ Σολομὼν τότε κατάλαβε ποιά ἦταν ἡ ἀληθινὴ μητέρα, καὶ διέταξε νὰ τῆς δώσουν τὸ παιδί.

7. Ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντα

Ὁ Σολομὼν ἦταν πολὺ εὐσεβὴς καὶ ἀπεφάσισε νὰ οἰκοδομήσῃ Ναὸν τοῦ Κυρίου. Τὸν ἔκτισε στὴν Ἱερουσαλὴμ ἐπάνω στὸν λόφο Ἀμορία.

Ἐπὶ ἐπτὰ χρόνια χιλιάδες ἐργάτες καὶ τεχνίτες ἐργάσθηκαν ἀδιάκοπα καὶ ἀμέτρητα χρήματα ἐξωδεδύθησαν. Οἱ καλλίτεροι καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔδωκαν τὰ σχέδια τοῦ Ναοῦ καὶ τὰ καλλίτερα ὑλικά ἐχρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησί του. Τὸν ἐστόλισαν μέσα μὲ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια καὶ ἔλαμπε ἀπὸ χάρι καὶ ὁμορφιά.

Μέσα ἦταν χωρισμένος, ὅπως ἡ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου σὲ

δύο μέρη. Στὸ ἱερό καὶ στὰ " Ἀγία τῶν Ἀγίων. Στὸ ἱερό ἔβαλαν τὸ Θυσιαστήριο, τὰ ἱερά σκεύη καὶ τὴν τὴν ἐπτάφωτο λυχνία. Στὰ " Ἀγία τῶν Ἀγίων ἔβαλαν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

"Όταν τελείωσε ὁ Ναός, ὁ Σολομῶν ἔκαμε τὰ ἐγκαίνια καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐώρτασε καὶ ἔκανε θυσιές στὸν Θεό. Ὁ βασιλιάς περήφανος γιὰ τὸ ἔργο του, ἐγονάτισε μπροστὰ στὸ θυσιαστήριο, ὕψωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ πού τὸν ἀξίωσε νὰ τελειώσῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο.

Κύριε ἡγάπησα εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου, καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου . (Ψαλμ. κε')

8. Δόξα, ἄμαρτία καὶ θάνατος τοῦ Σολομῶντα

Ὁ Σολομῶν ἐβασίλευσε σαράντα περίπου χρόνια. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του τὸ βασίλειον τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔφθασε σὲ μεγάλη ἀκμή. Ὁ Σολομῶν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν περίφημο ναὸ του, ἔκτισε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀνάκτορα καὶ ἐστόλισε τὴν πόλι με λαμπρὰ οἰκοδομήματα. Ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς καὶ ὠργάνωσε ἰσχυρὸν στρατὸ καὶ στόλο.

Ἡ φήμη του διεδόθη σὲ πολλὰς χώρες καὶ ἀπὸ πολὺ μακρινὰ μέρη πολλοὶ ἄνθρωποι ταξίδευαν στὴν Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν σοφὸ βασιλιά.

Ἡ δόξα του ὅμως αὐτὴ τὸν ἔκανε ὑπερήφανον καὶ ἔπαυσε νὰ εἶναι εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος. Ὁ Θεὸς τότε ὠργίσθη ἐναντίον του καὶ τὸν τιμώρησε νὰ πεθάνῃ σὲ ἡλικία 60 περίπου ἐτῶν. Λέγεται, ὅτι ὅταν ἐπλησίαζε ὁ θάνατός του, ἐζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεό. Δεῖγμα τῆς μετανοίας του εἶναι τὸ βιβλίον πού ἔγραψε, ὁ Ἐκκλησιαστής, εἰς τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφει: «ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης».

«Μὴ καυχᾶσθω σοφός ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ». (Ἱερεμ. θ')

9. Ροβοὰμ καὶ Ἱεροβοὰμ

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Σολομῶντα, οἱ Ἰσραηλιῖτες ἀνεκήρυξαν βασιλέα τὸν γιού του τὸν Ροβοὰμ.

“Όταν ἔγινε βασιλιάς ὁ Ροβοάμ, παρουσιάσθηκε ἐμπρός του ἐπιτροπή τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ ἐλαττώσῃ τοὺς βαρεῖς φόρους, τοὺς ὁποίους ὁ Σολομών εἶχε ἐπιβάλει στὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Ὁ Ροβοάμ ὅμως δὲν δέχθηκε, γιατί ἦταν κακὸς καὶ ὁ λαὸς ἐπανεστάτησε καὶ ἀνεκήρυξε βασιλιά τὸν στρατηγὸ Ἰεροβοάμ.

Μόνον δύο φυλὲς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ φυλὴ τοῦ Βενιαμίν, ἔμειναν πιστὲς στὸν βασιλιά Ροβοάμ. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλιτεὶς χωρίσαν σὲ δύο βασίλεια, στὸ βασίλειο τοῦ Ἰοῦδα, μὲ δύο φυλὲς καὶ βασιλιά τὸν γιοῦ τοῦ Σολομώντα τὸν Ροβοάμ καὶ στὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ μὲ δέκα φυλὲς καὶ βασιλιά τὸν στρατηγὸ Ἱεροβοάμ.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα ὥρισε πρωτεύουσά του τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ τὴν Συχὲμ καὶ κατόπιν τὴν Σαμάρεια.

10. Καταστροφὴ τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ

Οἱ Ἰσραηλιτεὶς ἀπὸ τότε ποὺ χωρίστηκαν σὲ δύο βασίλεια, ἄρχισαν νὰ μισοῦνται ἀναμεταξύ τους. “Ὅσοι κατοικοῦσαν στὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ ἔγιναν κακοί, ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν τὰ εἰδῶλα. Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ τοὺς ἔστειλε τοὺς προφήτες.

Οἱ προφῆτες ἦσαν ἅγιοι, ἐνάρετοι καὶ θεόπνευστοι ἄνδρες, οἱ ὅποιοι προσεπάθησαν μὲ τὴν διδασκαλία τους νὰ φέρουν πάλιν τὸν λαὸ κοντὰ στὸν ἀληθινὸ Θεό. Οἱ Ἰσραηλιτεὶς ὅμως ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἄκουαν, ἀλλὰ πολλὲς φορές τοὺς ἐβασάνισαν καὶ τοὺς ἐφόνευσαν. “Ὅλοι οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἰσραὴλ ἦσαν ἀσεβεῖς καὶ διεφθαρμένοι.

Ὁ Θεὸς τότε τοὺς ἐτιμώρησε σκληρὰ. Ὁ βασιλιάς τῶν Ἀσσυρίων Σαλμανάσαρ ἐξεστράτευσε ἐναντίον τους καὶ ἔπειτα ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἀγῶνες τοὺς ἐνίκησε, ἐκυρίευσε τὴν πρωτεύουσά τους τὴν Σαμάρεια καὶ διέλυσε ὀριστικὰ τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραὴλ. Ἀπὸ τοὺς κατοίκους του ἄλλους ἐφόνευσε καὶ ἄλλους ἔφερε αἰχμαλώτους εἰς τὴν Ἀσσυρίαν.

11. Καταστροφή τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα

Τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα διετηρήθη περισσότερο χρόνο ἀπὸ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραήλ. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλείου οἱ κάτοικοι ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἔγιναν ἀσεβεῖς καὶ κακοὶ καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὰ εἴδωλα.

Ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε τοὺς προφῆτες, ἀλλὰ αὐτοὶ τοὺς ἔβρισαν καὶ ὁ βασιλιάς των Μανασσῆς ἐφόνευσε τὸν προφήτη Ἡσαΐα. Ἄλλος βασιλιάς των, ὁ Ἰωακείμ, κατεδίωξε τὸν προφήτη Ἰερεμίας, ὁ ὁποῖος προεῖπε τὴν καταστροφή τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα.

Ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ἀσέβειά τους τοὺς ἐτιμώρησε σκληρά. Ὁ βασιλιάς των Βαβυλωνίων Ναβοουχοδονόσωρ ἐξεστράτευσε ἐναντίον τους, τοὺς ἐνίκησε καὶ διέλυσε ὀριστικὰ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα.

Ἡ πρωτεύουσα Ἱερουσαλήμ κατεστράφη καὶ ἔγινε ἐρείπια. Μαζὶ μὲ αὐτὴν κατεστράφη καὶ ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Σολομῶνα. Οἱ κάτοικοι ἐσφάγησαν καὶ πολλοὶ ὠδηγήθησαν αἰχμάλωτοι στὴν Βαβυλῶνα.

Εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Ἱερουσαλήμ ὁ μέγας προφήτης Ἱερεμίας, βαρεῖα λυπημένος, κλαίει τὴν καταστροφή της.

«Ἴδου οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπολοῦνται». (Ψαλμ. οβ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

"Όπως είδαμε πιό πάνω, ό Θεός για νά σωφρονήση τούς 'Ισραηλίτες, έστειλε σ' αὐτούς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τούς συμβούλευαν νά μετανοήσουν καί νά κάνουν πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ ἔλεγοντο Προφήτες, διότι ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ προέβλεπαν ὅσα ἔμελλαν νά γίνουν.

Οἱ προφῆτες μὲ πολὺ θάρρος ἑκαυτηρίαζαν τούς 'Ισραηλίτες γιὰ τὴν ἀσεβειά τους, ἐκύρητταν σ' αὐτούς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τούς συμβούλευαν νά μετανοήσουν. Προεῖπαν καθαρὰ καὶ τὴν μεγάλη ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ, ὅτι θά στείλῃ στον κόσμο τὸν Υἱόν του τὸν μονάκριβο, τὸν Κύριον ἡμῶν 'Ιησοῦν Χριστό, γιὰ νά μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Οἱ ἐπισημότεροι προφῆτες ἦσαν ὁ 'Ηλίας, ὁ 'Ησαΐας, ὁ 'Ιερεμίας, ὁ Δανιὴλ καὶ ὁ 'Ιωνᾶς.

1. Ὁ Προφήτης 'Ηλίας

Ὁ Προφήτης 'Ηλίας ζοῦσε στὴν ἔρημο. Ἔμενε στὰ βουνὰ κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος τοῦ ἔστειλε τροφή μὲ ἕναν κορακὰ. Ἐκεῖ ἐνήστευε καὶ προσευχόταν γιὰ τὴν σωτηρία τῶν 'Ισραηλιτῶν, οἱ ὅποιοι μαζὶ μὲ τὸν κακὸ καὶ ἀσεβῆ βασιλιά τους τὸν Ἀχαάβ εἶχαν λησμονήσει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ λάτρευαν τὰ εἰδῶλα καὶ τὸν ψεύτικο Θεὸ Βαάλ.

Ἀπὸ τὴν ἔρημο κατέβαινε τακτικὰ στὴν Πολιτεία, μιλοῦσε στὸ λαὸ νά μετανοήσῃ, καὶ ἐπροφήτευε τί μέλλει νά γίνῃ.

Μιὰ μέρᾳ παρουσιάσθηκε στὸν βασιλιά Ἀχαάβ καὶ τοῦ εἶπε νά μετανοήσῃ καὶ νά πιστέψῃ στὸν μόνον ἀληθινὸ Θεὸ τῶν πατέρων τους Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ. Ὁ Ἀχαάβ ὅμως τοῦ εἶπε, ὅτι πιστεύει στὸν Θεὸ Βαάλ. Τότε ὁ 'Ηλίας γιὰ νά δείξῃ ὅτι ὁ Βαάλ εἶναι ψεύτικος, ἐπρότεινε στὸν Ἀχαάβ νά δοκιμάσουν τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ του. Ἐπρότεινε νὰ σφάξουν δύο

δόδια και νά τά βάλουν τό καθένα ἐπάνω σέ σωρό από ξύλα. Ἔπειτα νά προσευχηθοῦν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βαάλ στό Θεό τους νά ανάψη τά ξύλα γιά νά γίνη ἡ θυσία, και νά προσευχηθῆ και ὁ Ἅϊλιας μόνος του στόν Θεό του νά ανάψη τά ξύλα. Ἄληθινός Θεός θά εἶναι ἐκεῖνος, πού θά ανάψη τήν φωτιά.

Ἡ ἀνάληψις τοῦ προφήτου Ἅϊλια

Ὁ Ἀχαάβ δέχθηκε τήν δοκιμασία. Ὅταν ὄλα ἦσαν ἔτοιμα οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ Βαάλ ἄρχισαν ἵνα προσεύχωνται και νά παρακαλοῦν τόν Θεό τους νά τοὺς ανάψη τά ξύλα. Ἀπό τό πρῶτ ἔως τό μεσημέρι παρακαλοῦσαν τόν Βαάλ, ἀλλά τίποτε δέν ἔγινε. Ὁ Ἅϊλιας τότε εἶπε στόν Ἀχαάβ ειρωνικά: «Φαίνεται, ὅτι δέν θά ἀκούη καλά ὁ Θεός σου ὁ Βαάλ, ἀφοῦ μὲ τόσες φωνές τόσες ὄρες δέν βλέπομε νά κάνη τίποτε».

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Ἅϊλια, αὐτός ζήτησε νερό και ἔβρεξε τά ξύλα και τό θυσιασπῆριο, ὥστε νά εἶναι δύσκολο νά ἀ-

νάψη-φωτιά. Ἐπειτα ὕψωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε μυστικά. Ἀμέσως δυνατὴ βροντὴ καὶ ἀστραπὴ ἔπεσε ἐπάνω στὸ θυσιαστήριον καὶ τὰ ξύλα ἀναψαν καὶ ἔγινε ἡ θυσία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτό ὁ Ἕλλας ἔκαμε καὶ ἄλλα θαύματα μὲ τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ. Ὁ λαὸς τὸν ἐτιμοῦσε πολὺ καὶ πίστευε, ὅτι εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ. Τελευταῖα ἓνα πύρινον ἀμάξι τὸν ἄρπαξε καὶ ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴν μνήμη του στίς 20 Ἰουλίου καὶ τίς ἐκκλησίες του τίς φτιάχνουμε στίς κορφές τῶν βουνῶν.

2. Ἡσαΐας

Ὁ ἐπισημότερος ἀπ' ὅλους τοὺς προφῆτες εἶναι ὁ Ἡσαΐας. Αὐτὸς ἔζησε στὴν ἐποχὴ, ποὺ οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν γίνει πολὺ ἀσεβεῖς καὶ κακοί. Γι' αὐτὸ δὲν ἔπαυε πάντοτε νὰ τοὺς ἐλέγχει καὶ νὰ τοὺς προτρέπη νὰ μετανοήσουν, διότι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς τιμωρήσει.

Τοὺς ἔλεγε, ὅτι δὲν ἄρεσαν στὸν Θεὸ οἱ νηστεῖες καὶ οἱ ἑορτὲς ποὺ ἔκαναν, διότι ὁ Θεὸς δὲν θέλει λόγια μόνον καὶ ὑποκριτικὲς προσευχὲς, ἀλλὰ εἰλικρινῆ μετάνοια καὶ καλὰ ἔργα.

Ὁ Ἡσαΐας ἐκήρυτε πάντα μὲ θάρρος τὴν ἀλήθειαν καὶ καυτηρίαζε καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, ὅταν ἦσαν ἀσεβεῖς. Γιὰ τὴν αἰτία αὐτὴ ἐφονεύθη κατὰ διαταγὴν τοῦ κακοῦ καὶ ἀσεβοῦς βασιλιᾶ τῶν Ἰσραηλιτῶν Μανασσῆ.

Ὁ Ἡσαΐας ἐπροφήτευσε, ὅτι θὰ ἔλθῃ στὸν κόσμον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ προεῖπε μὲ μεγάλη λεπτομέρεια γιὰ τὸ βλο του καὶ τὸ σταυρικὸ του θάνατο.

3. Ἱερεμίας

Ὁ Ἱερεμίας εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους προφῆτες τῶν Ἰσραηλιτῶν. Μὲ τοὺς συνετοὺς καὶ καλοὺς λόγους του ἐκήρυτε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια συμβούλευε τὸν λαὸ νὰ μετανοήσῃ. Κατάκρινε μὲ μεγάλο θάρρος τοὺς κακοὺς

καὶ δὲν ἐδίσταζε νὰ κατακρίνη τὸν ἀθεόφοβο βασιλιὰ Σεδεκία, ὁ ὁποῖος λάτρευε τὰ εἰδῶλα.

Οἱ Ἰσραηλίτες ὅμως συνηθισμένοι στό κακὸ δὲν μετενόησαν. Καταδίωξαν τὸν Ἰερεμία, τὸν ἔβρισαν καὶ ὁ βασιλιάς τὸν ἐφυλάκισε.

Ὁ Ἰερεμίας ἐπροφήτευσε, ὅτι θὰ καταστραφοῦν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ θὰ ὑποδουλωθοῦν οἱ Ἰσραηλίτες εἰς τοὺς Βαβυλωνίους. Ὅταν ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ κυρίευσεν τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Ἰερεμίας βρισκόταν στὴν φυλακὴ. Ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν ἐλευθέρωσε καὶ τὸν περιέβαλε μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ.

Μετὰ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὁ Ἰερεμίας ἔμεινε στὴν ἐρειπωμένη πρωτεύουσα καὶ ἐθρήνησε τὴν καταστροφὴ τῆς. Ἡ λυπημένη ψυχὴ τοῦ ἀνακουφίζοταν μὲ τὸ νὰ γράφῃ ποιήματα καὶ νὰ ὑμνῇ τὴν προηγούμενη δόξα τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ νὰ θρηνῇ τὴν καταστροφὴ τῆς. Τὰ παθητικὰ αὐτὰ ποιήματά του εἶναι οἱ περίφημοι «Θρῆνοι τοῦ Ἰερεμίας» ποὺ εἶναι γραμμένοι στὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

«Καὶ ἔσεσθε μισούμενος ὑπὸ πάντων διὰ τὸ δυνόμα μου». (Ματθ. ι)

4. Δανιήλ

Ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ ἐκυρίευσεν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ μετέφερε τοὺς Ἰουδαίους ὡς αἰχμαλώτους στὴ Βαβυλώνα. Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων ἦταν καὶ ἓνα παιδί καλὸ κι' ἐνάρετο ὁ Δανιήλ.

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐδιάλεξε τέσσερες εὐφυεῖς καὶ ἐνάρετους νέους μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, τοὺς ὁποίους πῆρε στὰ ἀνάκτορα, γιὰ νὰ μάθουν τὴν γλῶσσαν τῶν Βαβυλωνίων καὶ νὰ χρησιμεύσουν ὡς ὑπάλληλοι τοῦ κράτους. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Δανιήλ.

Ὁ Δανιήλ ἦταν ὄχι μόνον εὐφυής, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐσεβὴς καὶ πιστὸς στό Θεὸ τῶν πατέρων του. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὸ προφητικὸ χάρισμα καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐξηγῇ τὰ ὀ-

νειρα. Κάποτε μάλιστα ὁ Ναβουχοδονόσωρ εἶδε ἕνα τρομερὸ ὄνειρο, τὸ ὁποῖο μόνον ὁ Δανιὴλ ἠμπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ· ἀπὸ τότε τόσο πολὺ τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν ἐξετίμησε, ὥστε τὸν διώρισε ἄρχοντα τῆς χώρας.

Ἄλλὰ ὁ Δανιὴλ καὶ οἱ τρεῖς νέοι, ἂν καὶ ἦσαν τόσο εὐτυχεῖς στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ καὶ ζοῦσαν μέσα σὲ εἰδωλολάτρες δὲν ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἔμειναν πιστοὶ σ' αὐτὸν καὶ μὲ κίνδυνον πολλὰς φορὲς τῆς ζωῆς τους. Σὲ δύο μάλιστα περιστάσεις ἀπέδειξαν, ὅτι προτιμοῦσαν νὰ πεθάνουν μὲ τὸν χειρότερο θάνατο, παρά νὰ παραβοῦν τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ.

5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ κατασκεύασε κάποτε μιὰ χρυσῆ εἰκόνα του καὶ διέταξε ὄλους τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Βαβυλώνας νὰ τὴν προσκυνήσουν. Ἔκαμε γνωστὸν σὲ ὄλους ὅτι ὁποῖος παραβῆ τὴν διαταγὴ του, θά τὸν ἔρριχναν ἀμέσως σ' ἕνα καμίνι ἀναμμένο.

Ἄλλὰ τὸ προσκύνημα τῆς εἰκόνας τοῦ Βασιλιᾶ ἦταν ἀμάρτημα, ὅπως εἶδαμε, στὴ δευτέρα ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Γιὰ τοῦτο καὶ οἱ τρεῖς Ἰουδαῖοι νέοι, οἱ ὁποῖοι ἔμεναν στὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλιᾶ ὁ Ἀνανίας, ὁ Ἀζαρίας καὶ ὁ Μισαὴλ δὲν ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν του καὶ δὲν προσκύνησαν τὴν εἰκόνα του τὴν χρυσῆ.

Τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸ στὸ βασιλιά, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐκάλεσε ἀμέσως καὶ τοὺς ἐφοβέρισε ὅτι, ἂν δὲν ἐκτελοῦσαν τὴν διαταγὴ του θά ἔρριπτοντο στὸ φλογισμένο καμίνι. Ἄλλὰ αὐτοὶ γεμάτοι ἀπὸ θάρρος, τοῦ ἀπάντησαν ἀτάραχοι: «δὲν προσκυνοῦμε, βασιλιά, τοὺς θεοὺς σου καὶ τὴν εἰκόνα τῆ χρυσῆ. Ἐμεῖς μόνον τὸν ἀληθινὸ Θεὸ προσκυνοῦμε. Εἶμαστε ἔτοιμοι νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν πίστι μας».

Ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὠργίσθηκε ὑπερβολικὰ καὶ διέταξε νὰ καῆ τὸ καμίνι δυνατὰ. Μέσα ἔρριξαν τοὺς τρεῖς νέους! Ἄλλ' ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ἔστειλε τὸν Ἄγγελό του στὸ καμίνι καὶ προφύλαξε ἀπὸ τὴ φωτιά τοὺς τρεῖς νέους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ καμίνι δοξολογοῦσαν τὸ Θεὸ μὲ χαρὰ, σὰν νὰ εὕρισκοντο στὸν πιὸ δροσερὸ τόπο.

Ὁ βασιλιάς εἶδε τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα καὶ ἐπίστεψε, ὅτι

ὁ Θεός, τὸν ὁποῖο ἐλάτρευαν οἱ τρεῖς νέοι, εἶναι ἀληθινὸς καὶ παντοδύναμος. Διέταξε λοιπὸν νὰ βγάλουν αὐτοὺς ἀπὸ τὸ καμίνι καὶ νὰ ρίξουν σ' αὐτὸ ὅποιον θὰ ὕβριζε τὸν ἀληθινὸ Θεό.

«Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτὴρ μου· τίνα φοβηθήσομαι;»
(ψαλμ. κστ')

6. Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν

Ἀφοῦ πέθανε ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Βαβυλώνας ὁ Βαλτάσαρ. Αὐτὸς ἦταν ἄσωτος καὶ ἀμαρτωλός,

Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν

καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε. Ὁ βασιλιάς τῶν Μήδων Δαρείος ἐξεστράτευσε ἐναντίον του καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Βαβυλώνα· μία δὲ νύχτα ἔκαμε ἔφοδο, τὴν ἐκυρίευσε καὶ ἐφόνευσε τὸν βασιλιά Βαλτάσαρ.

Ὁ Δαρείος τότε ἐγνώρισε στὴν Βαβυλώνα τὸν Δανιὴλ καὶ τὸν ἐσεβάσθη ὡς ἐνάρετο ἄνθρωπο καὶ προφήτη.

Οἱ ἐχθροὶ ὁμοῦς τοῦ Δανιὴλ τὸν ἐφθόνησαν καὶ τὸν κατηγόρησαν στὸν βασιλιά, ὅτι δῆθεν παραβαίνει τίς διαταγές του. Τὸν κατηγόρησαν ὅτι κάνει συνωμοσία καὶ τὸν συκοφάντησαν,

ἔτι παρακινεῖ τὸ λαὸν νὰ μὴν ὑπακούῃ στίς διαταγὰς τοῦ βασιλιᾶ.

Ὅταν ὁ Δαρεῖος ἔμαθε τοῦτο, ἐξωργίσθη καὶ διέταξε νὰ ρίξουν τὸν Δανιήλ σ' ἓνα βαθὺ λάκκο, ὅπου ἦσαν ἑπτὰ πεινασμένα λιοντάρια, ἔτοιμα νὰ κατασπαράξουν, ὅποιον ἤθελε τὰ πλησιάσει. Ἡ διαταγὴ τοῦ βασιλιᾶ ἐξετελέσθη. Ἄλλ' ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ἔσωσε τὸν Δανιήλ. Ἐνα ἄγγελος κατέβηκε καὶ ἔφραξε τὰ στόματα τῶν λιονταριῶν καὶ τὰ θηρία σὰν ἡμερὰ ζῶα ἐκάθοντο κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Δανιήλ.

Ὁ Δανιήλ, γονατιστὸς μέσα στὸ λάκκο, ἔψαλλε καὶ δοξολογοῦσε τὸν Θεόν.

Ὁ Δαρεῖος τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἠθέλησε νὰ δεῖ τί ἀπέγινε ὁ Δανιήλ. Ἀλλὰ ὅταν ἦλθε στὸ χεῖλος τοῦ λάκκου καὶ εἶδε τὸ μεγάλο θαῦμα, ἐθαύμασε καὶ ἐφοβήθη. Ἀμέσως διέταξε νὰ βγάλουν τὸν Δανιήλ ἀπὸ τὸν λάκκο τῶν λιονταριῶν καὶ νὰ ρίξουν σ' αὐτὸν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν κατηγορήσαν.

Ὁ Δανιήλ προεῖπε τὸν χρόνον ποῦ θὰ κατέβαινε ὁ Χριστὸς μας στὸν κόσμον καὶ αὐτὸς εἶναι, ποῦ τὸν εἶπε Με σ σ ί αν.

«Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ὅπό τίνος δειλιάσω;»
(ψαλμ. κστ')

7. Ὁ Ἴωνᾶς

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους προφῆτες ἦταν καὶ ὁ Ἴωνᾶς.

Μιά φορά ὁ Θεὸς διέταξε τὸν Ἴωνᾶ νὰ πάη σὲ κάποια μεγάλη πόλι, ἣ ὁποία ὠνομαζόταν Νι ν ε υ ι. γιὰ νὰ εἰπῇ στοὺς κατοίκους τῆς ἔτι, ἂν δὲν μετανοήσουν, ὁ Θεὸς θὰ καταστρέψῃ καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν πόλι τους.

Ὁ Ἴωνᾶς ὁμως, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον, ποῦ τοῦ ὑπέδειξε ὁ Θεός, μπῆκε σ' ἓνα πλοῖο νὰ πάη σὲ ἄλλη πόλι. Ὁ Θεός, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν παρακοὴν τοῦ Ἴωνᾶ, ἐνῶ ἦταν γαλήνη καὶ δὲν φυσοῦσε ἄνεμος, σήκωσε μεγάλη τρικυμία, ὁ πλοίαρχος καὶ ὄλοι ὅσοι βρίσκοταν στὸ πλοῖο ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται ὅτι τὸ πλοῖο θὰ βουλιάξῃ καὶ θὰ πνιγοῦν. Μόνον ὁ Ἴωνᾶς ἤσυχος ἐκοιμόταν στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου.

Ἡ τρικυμία ὅσο πήγαινε καὶ ἐγινόταν μεγαλύτερη. Ἐξόπνησαν τότε τὸν Ἴωνᾶ καί, κατὰ τὴν συνήθειαν ποῦ εἶχαν τότε,

έβαλαν κλήρους για να δοῦν, ποιός ἔφταιγε καί για ποιόν ἐγινόνταν ἡ μεγάλη αὐτή τρικυμία. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἴωνᾶ. Τότε ὁ Ἴωνᾶς ὠμολόγησε, ὅτι πραγματικά γι' αὐτὸν ἐγινόνταν ἡ μεγάλη ἐκείνη τρικυμία, γιατί παράκουσε τὴν διαταγή τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἐπήγε στὴν Νινευί.

Ἀπεφασίσθη τότε, για να παύση ἡ τρικυμία καὶ να σωθοῦν οἱ ἄλλοι, να ρίξουν τὸν Ἴωνᾶ στὴ θάλασσα.

Μόλις τὸν ἔρριξαν στὴν θάλασσα, ἀμέσως ἔπαυσε ἡ τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο ἐξακολούθησε ἡσυχὰ τὸ ταξίδι του.

Ἄλλ' ὁ Θεός, δὲν ἄφησε τὸν Ἴωνᾶ να χαθῆ. Διέταξε ἕνα μεγάλο κῆτος καὶ τὸν κατάπιε. Στὴν κοιλιά τοῦ κῆτους αὐτοῦ ἔμεινε ὁ Ἴωνᾶς τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες. Ἐκεῖ μέσα γεμάτος τρόμο προσευχόταν καὶ ζητοῦσε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεό, γιατί παράκουσε τὴ διαταγή του,

Ὁ Θεός τὸν συγχώρεσε καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα τὸ κῆτος πλησίασε στὴν ξηρὰ καὶ ἔβγαλε τὸν Ἴωνᾶ ζωντανὸ στὴν παραλία.

Ὁ Ἴωνᾶς εὐχαρίστησε τὸν Θεό καὶ ξεκίνησε ἀμέσως για τὴν Νινευί. Ἐκεῖ ἐκήρυξε στοὺς κατοίκους να μετανοήσουν γιατί ὁ Θεός θὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Οἱ κάτοικοι τῆς Νινευί ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἴωνᾶ καὶ μετανόησαν εὐλικρινὰ ὅλοι, ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ ἕως τὸν τελευταῖο δοῦλο, ἐπίστευσαν στὸν Θεό, ἔκλαυσαν για τίς ἀμαρτίες τους καὶ ἐζήτησαν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Πανάγαθος Θεός τοὺς ἐσυγχώρησε καὶ δὲν κατέστρεψε αὐτοὺς καὶ τὴν πόλι τους.

«Φυλάσσει Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν»

(Ψαλμ. ρμδ')

8. Ὁ Ἴώβ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐσεβεῖς Ἰσραηλίτες ποὺ ζούσανε στὰ πολὺ παλιὰ χρόνια ἦτανε ὁ Ἴώβ.

Ὁ Θεός για να τὸν ἀνταμείψῃ τοῦ χάρισε μεγάλη περιουσία, πολλὰ καὶ καλὰ παιδιὰ καὶ τὸν ἔκανε εὐτυχημένο.

Τὰ κτήματά του, τὰ πρόβατα, οἱ καμήλες του, ἀπέδιδαν πολλὰ προϊόντα καὶ οἱ ὑπηρετές του ἀκόμη, κοντὰ σ' αὐτὸν ἦταν εὐτυχημένοι.

“Όλα ἦταν χαρὰ Θεοῦ καὶ εὐλογία καὶ ὁ Ἰώβ πάντοτε δοξολογοῦσε τὸ Θεό. Ὁ Θεός, ὅμως, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν Ἰώβ, ἂν τὸν σέβεται καὶ τὸν δοξολογεῖ μόνάχα, γιὰτὶ εἶναι εὐτυχισμένος, τοῦστεῖλε πολλές συμφορές.

Σεισμός ρίχνει τὸ σπίτι του καὶ πλακώνει τοὺς γιούς καὶ τὶς θυγατέρες του ποὺ γλεντοῦσαν μέσα σ’ αὐτό.

Λησται καὶ ἄγρια θηρία, πέφτουν στὰ κοπάδια του, τὰ κα-

Ὁ Ἰώβ

ταστρέφουν καὶ σκοτώνουν τοὺς βοσκούς καὶ τοὺς ὑπηρέτες του.

Πλημμύρες καταστρέφουν τὰ ἀμπελοχώραφά του.

Καὶ σὰν νὰ μὴν φτάνουν ὄλα αὐτά, τοῦ στέλνει μιὰ τρομερὴ καὶ συχαμερὴ ἀρρώστεια. Τὸ σῶμα του ὄλο γέμισε πληγές, ποὺ τοῦ φέρνανε ἀφόρητους πόνους. Τὸν ἔπιασε λέπρα!

Ὁ Ἰώβ ὑπόμενε αὐτὲς τὶς συμφορές του, χωρὶς ποτὲ νὰ βγῆ παράπονο ἀπὸ τὸ στόμα του. Πάντα ἔλεγε: «Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε ὄλα τὰ ἀγαθὰ, αὐτὸς μοῦ τὰ πῆρε. Ἐγὼ δὲν εἶχα τίποτα. Γυμνὸς βγῆκα ἀπὸ

τήν κοιλιά τῆς μητέρας μου, γυμνός θά πεθάνω. "Ας εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομά του».

Ἐπειδὴ ὄσοι εἶχαν λέπρα ζοῦσαν μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, γιὰ νὰ μὴν κολλήσουν οἱ ἄλλοι τὴν ἀρρώστεια, ὁ Ἰῶβ ἀποτραβήχτηκε στὴν ἐξοχὴ καὶ ζοῦσε στὴν ἐρημιὰ μόνος του ἀρρωστος καὶ δυστυχισμένος.

Μόνον ἡ γυναίκα του πήγαινε κάπου κάπου νὰ τὸν ἰδῆ καὶ νὰ τοῦ πᾶη λίγη τροφή. Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βλέπῃ νὰ ὑποφέρῃ καὶ ὅταν τὸν ἄκουγε νὰ δοξάζῃ τὸν Θεό, τὸν περιγελοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐγκατέλειψε. Ὁ Ἰῶβ ὅμως τὴν ἐμάλωσε καὶ τῆς εἶπε :

«Εἶσαι ἀνόητη. Ὁ Θεὸς στέλνει τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ στοὺς ἀνθρώπους. Πρέπει νὰ τὰ δεχόμαστε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. "Ας εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα του Κυρίου».

Μιὰ μέρα πήγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν τρεῖς ἐπιστήθιοι φίλοι του. Μάθανε τίς συμφορὲς του καὶ ἦρθαν νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς πού τὸν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, τοῦ εἶπε : «Κάποια μεγάλη ἁμαρτία θά ἔκανες Ἰῶβ καὶ σὲ τιμωρεῖ ὁ Θεός». Ὁ Ἰῶβ τότε στενοχωρήθηκε πολὺ, θύμωσε καὶ ἀπάνω στοῦ θυμοῦ του, χωρὶς νὰ θέλῃ, καταράσθηκε τὴν ἡμέρα πού γεννήθηκε. Μετενόησε ὅμως ἀμέσως καὶ ζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεό.

Ὁ Θεὸς στοῦ τέλος ὅταν εἶδε τὴν τόση ὑπομονὴ τοῦ Ἰῶβ, τὴν μεγάλῃ του πίστι καὶ τὴν εὐσέβειά του, τὸν ἔκαμε πρῶτα καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια.

Ἐπετα τοῦ χάρισε πάλι ἄλλα παιδιὰ καὶ θυγατέρες καὶ διπλασίασε τὰ ὑπάρχοντά του ἀπὸ ὅσα εἶχε πρὶν. Τοῦ ἔδωσε κοπάδια πρόβατα καὶ μεγάλη εὐφορία στὰ κτήματά του καὶ ἔζησε εὐτυχισμένος μέχρι βαθεῖα γεράματα.

«Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται»

(Ματθ. ι')

Οἱ Ἰουδαῖοι ὑποτάσσονται εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον' τοὺς διαδόχους του καὶ τέλος εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἔμειναν ὑπόδουλοι στοὺς Πέρσες διακόσια περὶπου χρόνια. Κατὰ τὸ ἔτος ὅμως 324 π.χ. ὁ Μέγας Ἀλέξαν-

δρος ἐνίκησε τοὺς Πέρσες, κατέλυσε τὸ Περσικὸν Κράτος καὶ ἔγινε κύριος καὶ τῆς Ἰουδαίας.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐθεώρησαν τὸν Μ. Ἀλέξανδρον σὰν ἐλευθερωτὴν τοὺς καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μῆ στῆν Ἱερουσαλὴμ ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων τὸν ὑπεδέχθη ντυμένος τὰ ἱερά του ἄμφια καὶ τοῦ παρέδωκε τὰ κλειδιά τῆς πόλεως.

Ὁ Μ. Ἀλεξάνδρος ἐσεβάσθη καὶ ἐθαύμασε τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκεία καὶ ἄφησε τοὺς Ἰουδαίους ἐλεύθερους νὰ λατρεύσουν τὸν θεὸ τους.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μ. Ἀλέξανδρου οἱ Ἰουδαῖοι ἔμειναν ὑπόδουλοι εἰς τοὺς διαδόχους των, οἱ ὅποιοι τοὺς εἶχαν σχεδὸν ἐλευθέρους. Ὁ βασιλιάς μάλιστα Πτολεμαῖος ὁ Φιλᾶδελφος ποὺ θαύμαζε τὴν θρησκείαν των κατὰ τὸ ἔτος 289 π.χ. ὥρισε 72 σοφοὺς Ἰουδαίους οἱ ὅποιοι μετέφρασαν τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀπὸ τὴν ἑβραϊκὴν γλῶσσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

Κατὰ τὸν δεῦτερον π.χ. αἰῶνα ἐπέδραμον ἐναντίον τῶν Χωρῶν ποὺ κατεῖχον οἱ διάδοχοι τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου οἱ Ρωμαῖοι, οἱ ὅποιοι κατώρθωσαν διὰ τῆς πολεμικῆς των ἰκανότητος νὰ τίς κυριεύσουν μαζὶ μὲ τὴν Ἰουδαία. Ἔτσι τὴν ἐποχὴν ποὺ ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς οἱ Ἰουδαῖοι εὐρέθησαν ὑπόδουλοι εἰς τοὺς Ρωμαίους.

1.
~~Αναφορὰ~~

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ πρό τῶν Πατριάρχων ἱστορία

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου	3
2. Οἱ πρωτόπλαστοι στὸν Παράδεισον	4
3. Ἡ παρακοή τῶν πρωτοπλάστων	4
4. Ὁ Θεὸς διώχνει τοὺς πρωτόπλαστους ἀπὸ τὸν Παράδεισον	5
5. Ὁ Κάϊν καὶ ὁ Ἄβελ	6
6. Ὁ Κατακλυσμὸς	7
7. Ὁ Πύργος Βαβέλ	8

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Οἱ Πατριάρχες

1. Ὁ Ἀβραάμ	10
2. Ὁ Λὼτ χωρίζεται ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ	10
3. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα	11
4. Ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ	12
5. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ	13
6. Ἰακώβ καὶ Ἡσαΐ	14
7. Ὁ Ἰσαάκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	15
8. Ἡ φυγή καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ	17
9. Ὁ Ἰακώβ κοντὰ στὸ Λάβαν	18
10. Ἐπιστροφή τοῦ Ἰακώβ	19
11. Τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰωσήφ καὶ ἡ πώλησις του στοὺς Ἰσραηλίτες	20
12. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	21
13. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ	22
14. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται ἀπὸ τὸν Φαραῶ	24
15. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	24
16. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στοὺς ἀδελφούς του	26
17. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο	28

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Μωϋσῆς καὶ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

1. Πῶς πλήθαιναν οἱ Ἰσραηλίτες στὴν Αἴγυπτο. Μέτρα τοῦ Φαραῶ	29
2. Γέννησις καὶ σωτηρία τοῦ Μωϋσῆ	30
3. Πῶς ὁ Θεὸς ἐπροσκάλεσε τὸν Μωϋσῆ	31
4. Οἱ δέκα πληγές	33
5. Οἱ Ἰσραηλίτες φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Πῶς πέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα	34

6. Οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο. Τὸ μάννα	36
7. Οἱ δέκα ἐντολές	37
8. Τὸ χρυσὸ μωσχάρι	38
9. Ὁ Τελετουργικὸς νόμος	39
10. Οἱ Ἰσραηλίτες κατασκοπεύουν τὴν Χαναάν	40
11. Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ	42
12. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ	42

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Οἱ Κριτές

1. Ὁ Γεδεὼν	44
2. Ὁ Σαμψών	45
3. Ὁ Ἥλι	47
4. Ὁ Σαμουὴλ	48
5. Ἡ καλὴ νύφη Ρουθ	48

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Οἱ Βασιλεῖς τῶν Ἰσραηλιτῶν

1. Ὁ Σαουλ	50
2. Δαυὶδ καὶ Γολιάθ	50
3. Ὁ Σαουλ καταδιώκει τὸν Δαυὶδ	52
4. Ὁ Δαυὶδ βασιλεύει	53
5. Ἐπανόστασις τοῦ Ἀβεσσαλώμ	54
6. Ὁ Σολομὼν	56
7. Ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντα	57
8. Δόξα, ἁμαρτία καὶ θάνατος τοῦ Σολομῶντα	58
9. Ροβοάμ καὶ Ἰεροβοάμ	58
10. Καταστροφή τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ	59
11. Καταστροφή τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα	60

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Οἱ Προφῆτες

1. Ὁ Προφῆτης Ἡλίας	61
2. Ἡσαίας	63
3. Ἰερემίας	63
4. Δαυὶδ	64
5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο χαμίνι	65
6. Ὁ Δαυὶδ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν	66
7. Ὁ Ἰωνᾶς	67
8. Ὁ Ἰώβ	68
Οἱ Ἰουδαῖοι ὑποτάσσονται εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, τοὺς διαδόχους του καὶ τέλος εἰς τοὺς Ῥωμαίους	70

10

8